

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ❀❀❀❀
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ❀❀

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ❀❀❀❀❀
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

1911—1912

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟΜΟΣ ΙΑ'. 1911-1912

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Μαρ. Αντιωνοπούλου.—
Α. Βαρβαγιάννης.—Σπ. δὲ Βιάζης.—Β. Βε-
καρέλης.—Ν. Γιαννόπουλος.—Ειρήνη Δη-
μητρακοπούλου.—Πολύβ. Δημητρακόπουλος.—
Κλεορέτη Δίπλα.—Αλ. Δουζίνας.—Εθγερία
Ζωγράφου.—Χρ. Ήλιόπουλος.—Μαρ. Ήγγλέ-
ση.—Ειάγ. Ίωαννίδης.—Ρόζα Ίωάννου.—
Κ. Καιροφύλας.—Μυρ. Κλεάνθους.—Β. Κον-
τόπουλος.—Α. Κουκούλας.—Ρ. Κρούσης.—
Άγ. Κωνσταντινίδης.—Τ. Λάσκαρης.—Μ. Μαγ-
κάκης.—Κορ. Μακρῆ.—Μ. Μαλακάσης.—Ν.
Μαροέλλος.—Στ. Μαρτζώκης.—J. Μορέας.—
Παῦλος Νιρβάνας.—Άγγελ. Παναγιωτάτου.—
Π. Παναγόπουλος.—Ζ. Παπαντωνίου.—Ίωάν.
Πολέμης.—Μ. Σιγοῦρος.—Θ. Τσαβέλλας.—
Γ. Χατζιδάκις.—Χ. Χρηστοβασιλείου.—I. Χρυ-
σανθόπουλος.

Άμάραντος.—Φ. Γιοφύλλης.—Κρησσα.—
Δάφνη Λώρα.—Γιάννης Περγαλίτης.

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Ή Άκουράτερ.—
Α. Βάλδμαν.—G. Bageot.—B. Bjorn-
son.—P. Bracco.—F. de Simone Brou-
wer.—K. Βωτέλ.—Α. Γκινόν.—O. Feuillet.—
Th. Hood.—A. Houssaye.—Alice

de Lapéritty.—Th. Moore.—H. Mur-
ger.—I. Παπίνι.—Α. de Saint-Pier-
re.—J. Plomdeur.—Théo Sartinska.—
Σούρμαν.—Κάρμεν Σύλβα.—P. Swan.—Α.
Τσέκκι.—Α. Τσέχωφ.—L. Tolstoi.—Ana-
tol France.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ: Κλεον. Άσ-
πριώτου.—Σ. Βανδώρος.—Έλένη Γεωργαν-
τιῆ.—Ν. Γεωργαντιῆ.—Κική Γιαννοπούλου.—
†Ν. Γύζης.—Κ. Δημητριάδης.—Θ. Θωμόπου-
λος.—Σοφία Λασκαρίδου.—Κ. Μαλέας.—Μα-
ρία Σκούφου.—Ίουλία Συμμελίδου.—†Θ. Γάλ-
λης.—Χρ. Συρράκος.

ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ: C. Allen.—
D. d'Angers.—N. Aronson.—A. Au-
blet.—M. Barlow.—D. Binchi.—Char-
din.—H. Coomans.—Diaz.—E. Burne-
Jones.—Jordaens.—Craus.—K.
Kyokynodo.—R. König.—M. Lautes-
chlager.—E. Meissonier.—J. Michel-
li.—Murillo.—F. Planquetti.—Rem-
brand.—A. Ph. Roll.—E. Serra.—P.
Swan.—P. Thumann.—P. Veronese.—
L. da Vinci.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ	
N. Γιαννόπουλος. Άφροδίτης δύο κεφαλαί	4
Ό Άπόλλων της Σερασί.....	11
Τά ευρήματα της Κερκύρας.....	63
Άρχαιολογικά άγγέλματα.....	102
Αί άνασκαφαί της Μιλήτου.....	153
ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ	
C. Bageot. A. Fogazzaro.....	50
Θ. Γκωτιέ.....	148
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ	
B. Bjornson. Ή φολεά.....	152
M. Κλεάνθους Δέκα χρόνια.....	56
Δάφνης Λώρα Ein Valzertraum.....	9
» Οί δύο Έρωτες.....	132
K. Σύλβα. Ό γέρος και ή γηρά.....	172

A. Τσέχωφ. Είς τό ξενοδοχείον.....	111
» Ό ευτυχής.....	194
X. Χρηστοβασιλείου. Μπήκαν κλέφτες στό μανδρί.....	175
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ	
K. Βωτέλ. Τυχοδιώκτης καλλιτέχνης....	139
H. Νιρβάνας. Ζωγραφική.....	113
ΘΕΑΤΡΟΝ	
Σούρμαν. Ή λογοκρισία έν τῷ θεάτρῳ... Λειτουργικά δράματα.....	174 110
Θέατρα.....	101,119,121,208
Θεατρική Έπιθεώρησης.....	141,161,183
Νέα θεατρικά έργα.....	218
ΙΣΤΟΡΙΑ	
Ίστορικά μνημεία.....	84
X. H. Παλαιά χειρόγραφα.....	211,229

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ	
A. Βάλδμαν. Ή Πινακοθήκη Άθηνών..	7
I. Βαρβαγιάννη. Ό τάφος του Λεονάρδου da Vinci.....	157
Σ. δὲ Βιάζης. Ή έν Βενετία Άκαδημία..	153
» Άντόνιος Ρίφιος.....	234
M. Ήγγλέση. Έκ Ρώμης.....	65,97
E. Ίωαννίδου. Έλληνες ζωγράφοι έν Ρωσσία.....	12
X. H. Ροντέν.....	239
A. Houssaye. Φυσιογνωμία του ΠΗ' αιώ- νος.....	90,114,128,149
K. Καιροφύλας. Αί Έκθέσεις της Ρώμης.	52,106
B. Κοντοπούλου. Συγκριτική Καλλιτε- χνία.....	38,55,78
Κρησάδα. Άνά τον καλλιτεχνικόν κόσμον.	62,94.
A. K. Ό Έξωραϊσμός των Άθηνών.....	178
H. Νιρβάνας. Ένας ζωγράφος.....	151
P. Swan. Ή τέχνη.....	73,108,129
I. Χρηστοβασιλείου. Καλλιτεχνικά χρονικά	235
Καλλιτεχνικά φυσιογνωμιαί.....	13,14,15
Μόνα Λίζα.....	54
Ή Έλλάς του D. d'Angers.....	77
Είς Ίσπανός ζωγράφος.....	93
ΚΡΙΤΙΚΗ	
M. I. A. Έλπις Καλογεροπούλου.....	23
Είρ. Δημητρακοπούλου. Π. Σουάν....	39
» Αί όπερέτται του Όδείου....	43
Κρησάδα. Burne-Jones.....	131
A. Lapéritty. Μουσική.....	119
P. Μπράκο. Άντικριτική.....	11
A. Παναγιωτάτου. Έκθέσεις της κ. Φλωρά	91
Z. Παπαντωνίου. Τζοζόνδα.....	140
A. Τσέκκι. Μ. Μαίτεριλιν.....	197
A. Φράνς. Τολτόν.....	58
Γ. Χατζιδάκις. Βιβλιοκρισία.....	240
D'Annunzio.....	59
Κάρολος Δίενς.....	210
Ή τέχνη του Κλειδοκρυμμάλου... ..	182
Άποφθέγματα μεγάλων μουσουργών.....	183
ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ	
Ή Άκουράτερ. Έπάνο στο βράχο.....	88
Άμαράντος. Σαλαμίς.....	81
K. Δίπλα. Συγγένησμα.....	82
ΠΟΙΗΣΕΙΣ	
Φ. Γιοφύλλης. Πομπηϊανόν.....	79
P. Crauss. Des vers.....	16
P. Ίωάννου. Φύσι-Τέχνη.....	16
» Το άνθος.....	92
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ	
K. Άσπριώτου. Ό καλλιτέχνης.....	49
Σ. Βανδώρος. Σπουδή Ρ. Κ.....	14
» Κεφαλή Χριστού.....	14
» Προποιογραφία E. Σ.....	14
» Δ. Π.....	14
Έλ. Γεωργαντιῆ. Μάρτιος.....	3
Κική Γιαννοπούλου. Σπουδαί.....	120
N. Γύζης. Σπουδή.....	105
Στέφ. Λασκαρίδου. Το νυχτέρι.....	60
» Ίτανις χορευτήρια.....	61
» Είς τό καλλωπιστήριον.....	61
K. Μαλέας. Σκίτσα Βεδουίνων.....	6,89
» Προσήλωτες.....	7
» Το σιόφορος της ζωής.....	73
Μαρ. Σκούφου. Μυστήριον.....	177
Ιουλ. Συμμελίδου. Στο βουνό.....	209

Th. Hood. Ρουθ.....	181	
A. Κουκούλας. Έσπερινός.....	200	
N. Μαροέλλος. Φθινοπωρινό.....	6	
» Όνειρο.....	171	
Φ. Σιμόνε Μπροῦδερ. A Creta.....	199	
Στ. Μαρτζώκης. Στη Κρήτη (μετάφρασις)	199	
» Έπιθαλάμιον.....	202	
Γιάννης Περγαλίτης. Μαζί σου.....	201	
Ίωάννης Πολέμης. Ό ποιητής.....	117	
Th. Moore. Το τελευταίον τριαντάφυλλον.	181	
J. Μορέας. Σούνιον.....	79	
M. Σιγοῦρος. Το τραγοῦδι του ανθρώπου	171	
X. Χρηστοβασιλείου. Θάρη καιρός.....	137	
» Στόν Ούρανόν.....	137	
» Σάν τον πελεκάνο... ..	137	
» Στο στήθια.....	197	
ΠΟΙΚΙΛΙΑ		
A Γκινόν. Μικράί αλήθειαι.....	80,115,217	
Th. Sartinska. Ή Όθωμανίς.....	214,231	
A. Τολστόν. Το γυναικείον ζήτημα.....	87	
Η δεκαετηρίς της «Πινακοθήκης».....	17	
» Ομιλία Θ. Τσαβέλλας.....	26	
» Π. Δημητρακοπούλου.....	27	
» Εθγ. Ζωγράφου.....	30	
» Δ. Καλογεροπούλου.....	33	
Λόγοι εις Α. Σωχον.....	45	
Νηπιακά Ίδρύματα.....	125	
Ή εκπαίδευσις έν Μακεδονία.....	192	
Σκέψεις βασιλείσεως.....	172	
Έπιθεώρησης του έτους 1911.....	237	
Ποικίλη σελίς.....	95,118,138,160,202,221	
Νέαι έκδόσεις.....	103	
Μειδιάματα.....	86,137,198	
Άφροισμοί.....	92,233	
Γνώμαι και σκέψεις.....	37,51,221	
Προσπεριίδες «Πινακοθήκης».....	24	
Γράμματα και τέχνη.....	18,40,65,97,144	
	166,185,204,223	
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ		
Σ. δὲ Βιάζης. Νέα έκδοσις της Μεριο- βίβλου.....	182	
H. Murger. Ή άνοιξις.....	75	
I. Παπίνι. Ό θάνατος του Θεού.....	191	
B. de Saint Pierre. Ή ευτυχία του σκότους	75	
O. Feuillet. Το άνθος.....	75	
Γ. Χατζιδάκις. Σχέσις όνομάτων και πραγμάτων.....	170	
Ό Μορεάς κρίνον τους Γάλλους συγγραφείς	196	
Οί «Ίγνευταί» του Σοφοκλέους.....	200	
Ή δικη της Σαπφούς.....	219	
Θ. Ράλλης. Ό πρώτος μάτσος.....		80
X. Συρράκος. Χωρίς μάνα.....	201	
A. Aublet. Τυφλός.....	112	
M. Barlow. Κόπωτες.....	76	
Chardin. Ό μαθητής.....	28	
H. Goomans. Έλληνίς άνθοπολίς.....	169	
E. Burne-Jones. Μαρία Μαγδαληνή.....	130	
» Ό οίνος της Κίρκης... ..	130	
» Αδγή.....	131	
Diaz. Άφροδίτη και Έρωτες.....	154	
Jordaens. Εδθνος σταναναπροφή.....	36	
Kράους. Σπουδή κόρης.....	29	
Kyokynodo. Άλογα.....	135	
M. Lauteschlager. Χαμένο όνειρο.....	52	
E. Meissonier. Στάθμενις.....	155	
J. Michetti. Έπταυρωμένος.....	25	

Murillo. 'Ο 'Αγ. 'Ιωάννης.....	173	'Ελλ. ναός Πόστ-Σαίτ.....	221
F. Planchetti. Στά λειβάδια.....	56	'Ελλ. ναός Καίρου.....	224
Rembrandt. Προσωπογραφία γραιάς.....	29	'Ηλύπτιον.....	228
A. Ph. Roll. Ροδίνη νεότης.....	147	'Εσωτερικοῦ Αραβικοῦ καφενεῖου.....	229
» 'Υπνος.....	150	Περίπατος Λεμεσοῦ.....	232
» 'Ελευθερία.....	151	Χορίον Τακλιδιού.....	232
E. Serra. Πομπηία.....	76	Τρόδος.....	233
P. Swan. 'Αλληγορία.....	40	Περίπατος Πλατρῶν.....	233
P. Thumanni. Τὸ λουτρόν.....	72	Φρούριον 'Αμμοχώστου.....	236
P. Veronese. 'Επίθρη.....	37	Κέπριοι ἀγωγιταί.....	236
L. da Vinci. Τζοκόνδα.....	140		
'Ο Χριστὸς διδάσκων.....	25		
		ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ	
ΓΑΥΠΤΙΚΗ		'Ολγα Οἰκονόμου.....	6
N. Γεωργαντιῆς. Δεκατηρὶς «Πινακοθήκης».....	26	'Ιουλία 'Αμπελί.....	13
K. Δημητριάδης. Γυνή καθημένη.....	113	Ρόζα 'Ιωάννου.....	13
» 'Ανήρ.....	113	Σ. Βανδῶρος.....	14
» Σκεπτικιστής.....	113	X. Ξανθόπουλος.....	15
Θ. Θωμόπουλος. Σατανῆς.....	57	Λ. Σῶχος.....	19
C. Allen. 'Ερως καὶ Σειρήν.....	2	'Αγλ. Βυζάντη.....	20
D. d'Angers. 'Ελλάς.....	77	Θ. Τζαβέλλας.....	26
N. Aronson. Τολπή.....	53	Π. Δημητριάδου.....	27
D. Binchi. Τὸ γατάκι.....	89	Εὐγενία Ζωγράφου.....	30
R. Kohnig. 'Η Μούσα.....	80	Δημήτριος Καλογερόπουλος.....	33
'Απόλλων τῆς Σεργίλ.....	11	T. Λυμπεροπούλου.....	43
		M. 'Οριγώνη.....	43
		E. 'Αναπατιάδου.....	44
		Π. Χέυζε.....	57
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ		A. Φογκατσῖρο.....	66
Κεφαλή 'Αφροδίτης.....	4	'Αννα Καίσαρη.....	67
'Αφροδίτη Πρωινεστοῦ.....	5	Σοφία Τσίλλερ.....	93
Τὰ εὑρήματα τῆς Κερκύρας.....	63,64,65	'Ελ. Leune.....	96
Στήλη Καττίου.....	84	'Ηλέκτρα Παταγεωργακοπούλου.....	96
Ναὸς 'Αγ. Σοφίας ἐν Νιζαίᾳ.....	85	Κική Γιαννοπούλου.....	120
Κρητικὰ 'Ανάκτορα.....	85,86	Dyfor.....	122
Τὸ τέμενος τοῦ 'Ομάρ.....	94	Olyvas.....	122
'Η ζωστὸς τῆς Διαθήκης.....	94	Κυρία Π.....	127
		Οὐρ. Ζωγράφου.....	134
ΘΕΑΤΡΟΝ		Ζανέττα Λαντέλμ.....	134
Μελ. Κολοβῆ.....	21	'Αρης Σακελλαρίδης.....	134
Μαρία Κοτοπούλη ὡς 'Ηλέκτρα.....	185	Josefi de Vasilicos.....	135
Xρ. Ξανθόπουλος ἐπὶ σκηνῆς.....	15,16	E. Καντιώτης.....	142
O. Παπαδιαμαντοπούλου ὡς Περουζέ.....	163	O. καὶ Δ. Καντιώτου.....	142
Φερωδῦ.....	23	Μαρία Σκούφου.....	144
E. Φόρστ ὡς «'Εξοχότατος μπαμπῆς».....	165	I. 'Ισραῆλ.....	145
		Γ. Μαρκορῖς.....	146
ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ		'Ασπασ. Γαλάνη.....	158
'Ανοιξίς.....	92	Δίς 'Αμπετ.....	158
Περίπτερον Τοτζάνης.....	108	'Ολγα Καλλιμάχου.....	159
Περίπτερον Marche.....	109	Κα Εὐγενείδου.....	159
Νηπιακὸς κήπος.....	116	B. Δενδρινού.....	161
Διδακταλεῖον Νηπιαγωγῶν.....	117	P. Νίκα.....	162
Γαλλίδες δικηγόροι.....	138	N. Ζάννος.....	164
Διαδήλωσις Σωφραζεττῶν.....	138	M. Ξανθάκη.....	166
Λεωφόρος Πυραμίδων.....	189	Κάρμεν Σόλβα.....	172
Σχολεῖα Μακεδονίας.....	192,193	K. Χρητσομάνος.....	200
Θάνατος Σαρδαναπάλου.....	197	A. Στεφάνου - Λ. Κουντουριώτου.....	202
Χορὸς μαθητῶν Κύπρου.....	196	N. Παπαλεξανδρῆς.....	205
Κρητικὸν παλάτι Λονδίνου.....	176	E. Σιέγκεβιτς.....	206
K. Παπαμιχαλόπουλος διερχόμενος τὴν 'Ερημον.....	181	Λούλη Κοῦμερ.....	207
'Ελληνικὸν Κουίντetto.....	187	Théo Sartinska.....	208
'Ο λιμὴν τῆς Κύπρου.....	212	Φωφὸς Κατρωμένου.....	184
Ναὸς 'Αγ. Σοφίας ἐν 'Αμμοχώστῳ.....	213	Φιφή Τσίλλερ.....	216
Τὸ φρούριον τῆς Πάφου.....	217	Lydia Yaverska.....	220

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΗΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

AΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΗΝΔΕΚΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Δανζίς». Έτος Β'. αρ. 14. Έκ τῶν περιχομένων τοῦ φύλλου τῆς 20 Φεβρ. Ξεναγὸς ὑπὸ Δικ.—Τὸ Σύνταγμα περὶ ἐκπαίδευσίως ὑπὸ Ι. Κορινθίου.—Ἡ κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Πατισμοῦ.—«Πινακοθήκη» κλπ.

Διευθυντὴς Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χαριλάου Τρικοῦπη 22α.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἐτησίᾳ προκληρωτῆ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. . . . 12
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. . . 12
Ἐξάμηνος φρ. . . . 6

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται δραχμῆς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἀφροδίτης δύο κεφαλαί, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου.
- Φθινοπωρινό, ὑπὸ Ν. Μαρσέλλου.
- Ἡ Πινακοθήκη Ἀθηνῶν (Διάλειξις Α, Βάλδμαν).
- «Ein valzertraum», διήγημα ὑπὸ Δάφνης Λόρα.
- Ἡ ἀντικριστικὴ.
- Ὁ Ἀπὸλλων τῆς Σεραέλ.
- Ἑλληνες ζωγράφοι ἐν Ρωσίᾳ, ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου.
- Καλλιτεχνικαὶ φυσιογνωμίαι, (Ἰουλίᾳ Ἀμπελᾶ-Ρόζα Ἰωάννου-Σ. Βανδῶρος-Χ. Ξιφθόπουλος).
- Γνώμαι.
- Des vers, ὑπὸ Β. Gauss.
- Φύσι-Ψυχῆ, ὑπὸ Ρόζας Ἰωάννου.
- Ἡ δεκαετηρὶς τῆς «Πινακοθήκης».
- Γράμματα καὶ τέχναι.
- Προσεπερίδες «Πινακοθήκης».

ΕΙΚΟΝΕΣ

- Μάρτιος, ὑπὸ Ἑλένης Γιωργαντῆ.
- Κεφαλαί Ἀφροδίτης (εἰκόνας 3).
- Ὅλα Οἰκονόμου.
- Σκίτσα Βεδουίνων, ὑπὸ Κ. Μαλέα. (Εἰκόνας 2).
- Προσῆλωσις, ὑπὸ Κ. Μαλέα.
- Ἀπόλλων.
- Ἰουλίᾳ Ἀμπελᾶ.
- Ρόζα Ἰωάννου.
- Ροδ. Κράους.—Κεφαλή Χριστοῦ.—Κρητιδογραφία.—Προσωπογραφία ἔργα Σπ. Βανδῶρου.
- Σπ. Βανδῶρος, ἐν τῷ ἔργασι τῆς του.
- Χρ. Ξανθόπουλος (Εἰκόνας 3).
- Λέξαρρος Σῶχος.
- Ἄγλαττα Βυζάντη.
- Μελοποιημένη Κολυβᾶ.
- Φερωδῶ.

Ὁ κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τοὺς φιλιτάτους συν-αδέλφους καὶ συνεργάτας του, πρωτοβουλίᾳ τῶν ὁποίων ἐωρτάσθη ἐν τῷ «Παρησσοῦ» ἡ δεκαετηρὶς τῆς «Πινακοθήκης», πρὸς τοὺς συμμετασχόντας τοῦ πανηγυρισμοῦ, πρὸς τὸ Ὁδεῖον Λότινερ, πρὸς τοὺς τιμήσαντας τὴν ἐορτὴν διὰ τῆς παρουσίας των, πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας συγχαρητηρίους ἐπιστολάς καὶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ὅστις εὐφημον ἐποιήσατο μνηεὶαν τῆς δεκαετοῦς τῆς «Πινακοθήκης» σταδιοδρομίας.

*
«Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις». Τεύχος: 39. Περιέχει δημοσιεύματα τῆς δεσπ. Εὐγενίας Ζωγράφου καὶ τῶν κ. κ. Ε. Χατζηγιάννου, Ι. Βελαντιώτου, Δ. Μπαλάνου, Ζ. Μικρῆ, Ι. Σταματούλη κλπ.

*
«Γαεσία». Τεύχος τῆς 15 Φεβρουαρίου. Περιέχει μετάφρασιν τοῦ διηγήματος τοῦ Παπαδιαμάντη «Ἐρωσὶς ἐπὶ χιόνια», ποιήμα τῆς Candier, μία πόλις Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ τοῦ Maurras, Ἀθηναϊκὰς ἀναμνήσεις τοῦ Γκεμπάρ, συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Π. Καββαδίου κλπ.

*
«Νέον Πνεῦμα». Περιεχόμενα τεύχους 1ης Φεβρουαρίου: Τὸ ἔργον τοῦ Παπαδιαμάντη, ὑπὸ Π. Νιρβάνα.—Θιλασσινὴ σκοπιὰ, ὑπὸ Κ. Γούναρη.—Ὀνειρο ἐπὶ κύμα, διήγημα Παπαδιαμάντη.—Γνώμαι λογίων περὶ Παπαδιαμάντη.—Τὸ ἰδανικόν, ποιήσις Sully Prudhomme.—Γράμματα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογερόπουλου.—Τὸ τίμιον σπίτι, ὄραμα ὑπὸ Λέοντος Ἀστρέζ.—Σημειώσεις τοῦ μηνός.

*
«Παιδαγωγικὸν δελτίον». Τόμος Ε'. τεύχη α'. καὶ β'. Περιέχει τὸν ἐναρκτήριον ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ. Σκιῶ, ὡς καὶ ἐπιστημονικὰς καὶ ἐκπαιδευτικὰς μελέτας.

*
«Ὁ Γεωργός». Ἑβδομαδιαία ἐφημερίς, ἐκδιδόμενη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ τέως βουλευτοῦ Τρικλάων κ. Θεοδ. Φίλιου. Ὀργανον τοῦ ἀγροτικοῦ κόμματος. Ἐξεδόθη τὸ 1ον φύλλον, μετ' ὕλην ἐνδιαφέρουσαν κυρίως τοῦς Θεσσαλοῦς.

*
«Ὁρθοδοξία». Νέον περιοδικόν, θρησκευτικόν καὶ καλλιτεχνικόν ἤρξαστο ἐκδιδόμενον ἐν Ipswich τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ τῆν διευθυσιν τοῦ λογιῶ ἀρχιμανδριτοῦ αἰδ. κ. Π. Μαρινάκη.

*
«Νεότης». Νέον περιοδικόν, εἰκονογραφημένον εὐθυμογραφικόν, ἐκδιδόμενον ἐν Κων)πόλει ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Σκενδεριάδου.

*
«Φιλία». Έτος Γ'. Ἀριθ. Ζ'. Ἐκδίδεται ἐν Μεγίστη. Ἐκ τῶν περιχομένων: Ἡ ψυχὴ μου, ὑπὸ Π. Πετρίδου, Ἡ ἀγάπη ὑπὸ Εὐχ. Θεοφωρίδου κτ' ἀναδημοσιεύσιν ἐκ τῆς Πινακοθήκης, ἐξ ἧς καὶ τὸ «Ὀνειρον» τοῦ κ. Σπυρίδου ἐλήφθη, ὁ Ἄγ. Γεώργιος τοῦ βουνοῦ, Ἡ Μελλισίνη, διήγημα Κ. Γούναρη, κ.λ.π.

*
«Ἠλύσια». Ἠρξαστο ἀπὸ 1 Φεβρ. ἐκδιδόμενον ἐν Πειραιεὶ νέον φιλογ. περιοδικόν μετ' ἐκλεκτῆν συνεργασίαν. Διευθύνται Ἄγγ. Σούλης καὶ Ι. Βουλόδημος.

Ἡ τριτοκαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ ὅπως ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρξαμένου ἐν δ ε κ α τ ο υ ἔτους. Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὄρος ἀπαράβατος. Εἰς ὅσους δὲν θὰ πληρώσων μετὰ τῆς 10 Ἀπριλίου τὴν συνδρομὴν των, τὸ ἐπόμενον φύλλον δὲν θὰ σταλῆ.

CHARLES J. ALLEN

Ὁ Ἔρως καὶ ἡ Ψυχή

ΜΑΡΤΙΟΣ

Σχεδιογράφημα Ἑλένης Γεωργαντή.

Λιθινή κεφαλή 'Αφροδίτης (Μουσείον 'Αλμυρού).

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΑΙ

ΣΧΑΤΩΣ τὸ Μουσείον 'Αλμυροῦ ἀπέκτησε δύο κεφαλὰς ἀγαλματίων γυναικείων ἐξ ἀγορᾶς.

Τούτων ἡ μὲν μία εἶναι λιθίνη, ἡ δὲ ἕτερα πηλίνη.

Καὶ ἡ μὲν λιθίνη ἔχει ὕψος 0,13 μετὰ τοῦ λαιμοῦ ἐπὶ πλάτος 0,09. Ὁ λίθος εἶναι πεντελήσιος λευκός. Ἡ κεφαλή ἀνήκει εἰς γυναικεῖον ἀγαλματίον ἰσομίσθῃ δὲ ἐκ τῶν ἐρειπίων τῶν Φθιωτίδων Θηβῶν.

Ἡ δὲ πηλίνη ἔχει ὕψος 0,04 μετὰ τοῦ λαιμοῦ ἐπὶ πλάτος 0,04 καὶ εἶναι ἀποκεκοσμημένη ὅπισθεν κατὰ κροτάφον. Ἀνήκει δὲ εἰς γυναικεῖον ἀγαλματίον πύλινον, τὸ ὅποσον φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ὄψος μεῖζον τῶν 15—20 ὑψεκτομέτρων. Προέρχεται δὲ ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Σκοτούσης.

Μετὰ τὰς γενικὰς ταύτας περιγραφὰς ἀμφότερων τῶν κεφαλῶν τούτων, προβαίνομεν εἰς τὴν μερικωτέραν αὐτῶν ἀνάληψιν.

Α'.
Ἡ πρώτη κεφαλή εἰκονίζει γυναῖκα ἰσταμένην ὀρθίαν, ἔχουσαν τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ὀλίγον ἄριστερὰ καὶ προσβλέπουσαν πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ στάσις αὕτη καταδείκνυται νῦν ἐκ τῆς κεφαλῆς, οὐσίας ὀλίγον κεκλιμένης. Ἡ ρις εἶναι ὀλίγον ἐφθαρμένη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν κωλύει νὰ θαυμάσῃ τις τὴν λεπτότητα καὶ χάριν, μεθ' ἧς ἐξεργάσθη ὁ καλλιτέχνης τὸ ἀγαλματίον.

Ἡ κόμμωσις εἶναι διεργουμένη οὕτως, ὥστε περὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους ὑπεγείρεται ἡ κόμη διέκην στεφάνης, ὅπισθεν δὲ περὶ τὸν αἰχένα περιστέλλεται ἀφοῦ πλουσίως καταπέτη μέχρι τινός σημείου, μὴ καλύπτουσα τὸν λαιμόν. Ταινία δὲν παρατηρεῖται οὐκ ἔχουσα τὴν κόμην.

Ὁ λαιμὸς κάτωθι φέρει ὀπὴν, ἐν ἣ εἰσῆρχετο σιδηροῦς συνδετήρ συνδέων αὐτὴν μετὰ τοῦ σώματος. Ἡ ὀπὴ αὕτη ἔχει βάθος μὲν 0,023, πλάτος δὲ 0,001, ὥστε ἀρχικῶς ἢ μεταγενεστέρως ἢ κεφαλή, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη ἦτο πρόσθετος εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ἀγαλματίου, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι θραῦσμα χριστιανικῆς βαρβαρότητος καὶ θρησκοκλησίας, ὡς θὰ ἠδύνατο εὐλόγως πᾶς τις νὰ εἰκάσῃ.

Ἀλλὰ τίνος θεᾶς ἢ θνητῆς ἦτο τὸ πλαστικὸν τοῦτο

Πηλίνη κεφαλή ἀγαλματίου 'Αφροδίτης (Μουσείον 'Αλμυροῦ).

'Αφροδίτη ἐκ Πραϊνεστοῦ (Paestrina) τῆς Ἰταλίας.

καλλιτέχνημα, οὐ τὴν κεφαλὴν ἐξετάζομεν νῦν; Καθ' ἡμᾶς τοῦτο ἦτο τῆς 'Αφροδίτης, παρισταμένης ἰσως ἡμιγύμνου, στηριζομένης ἐπὶ κιονίσκου, καὶ τῇ μὲν μιᾷ χειρὶ ἀνεχούσης ἱμάτιον, τῇ δὲ δεξιᾷ ὑψομένη πρὸς τὰ ἄνω κρατούσης μῆλον. Ὅμοίαν παράστασιν εὐρίσκομεν ἐν συμπλέγματι ἐκ Πραϊνεστοῦ (Παλαιστρίνα) τῆς Ἰταλίας, ἐνθα παρίσταται 'Αφροδίτη ὀρθία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, γυμνὴ καὶ μόνον διὰ τοῦ ἱματίου καλύπτουσα ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἰσίου καὶ κάτω τὸν δεξιὸν πόδα, ἔχουσα δὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὑψοῦσα τὴν δεξιὰν χεῖρα, δι' ἧς κρατεῖ τὸ μῆλον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ ἀνέχουσαν τὸ ἱμάτιον. (1)

Ἡ κόμμωσις ὁμοῦς τῆς κεφαλῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀγαλματίῳ διαφέρει τῆς 'Αφροδίτης τῆς Πραϊνεστοῦ φαίνεται δὲ μάλλον ὁμοιάζουσα τῇ κομμώσει τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκ Πομπηίας 'Αφροδίτης, ἀποκειμένης ἐν τῷ Μουσείῳ Νεαπόλεως (2).

Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ἀγαλματίων τῆς 'Αφροδίτης γνωρίζομεν ὅτι ἡ κόμμωσις δὲν εἶναι διάφορος τῆς ἡμετέρας κεφαλῆς. Διότι καὶ ἐν τῇ 'Αφροδίτῃ τῆς Μήλου (3) καὶ ἐν τῇ χαλκῇ 'Αφροδίτῃ τῆς Δωδώνης τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Κ. Καρκαπάνου δημοσιευθεῖσῃ ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀρχαιολόγου λ. Henri Lechat (4) καὶ ἐν τῇ 'Αφροδίτῃ ἐξ Ἐπιδαύρου, δημοσιευθεῖσῃ ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Β. Στάη (5) καὶ ἐν τῇ 'Αφροδίτῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου προερχομένη ἐκ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ Καλάμιδος κατ' ἀντιγραφὴν, καὶ ἐν τῇ κατωτέρῳ περιγραφησομένη κεφαλῇ πηλίνου ἀγαλματίου τῆς συλλογῆς 'Αλμυροῦ, ἡ κόμμωσις οὐδόλως διαφέρει τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἑτέρου ἀγάματος ἢ ἀγαματίου κατὰ τὰς γενικὰς γραμμὰς, εἰμὴ μόνον κατὰ τινὰς λεπτομερεῖας, γενικῶς δὲ ἐν πᾶσι τὸ χωρίσμα τῆς κόμης εἰς δύο βαινὲ καθέτως ἄνωθεν τοῦ

(1) G. Saloman, Die Venus von Milo, Stockholm 1901, p. 29, table I. figure 21.

(2) Ἀύτῳ θί, σ. 28, πίν. I, εἰκὼν 20.

(3) Ἀύτῳ θί πίν. I, εἰκὼν 1.

(4) Bulletin de Corresp. Hellénique. XV. Aphrodite p. 461—481 pl. IX.

(5) Ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίδα.

μετώπου καὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν τῆς ριζῆς κατὰ τὸ ἀγαλμα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου ἀλλὰ κατὰ τὰς λεπτομερεῖας διαφέρει τὸ ἐν τοῦ ἑτέρου.

Οὕτως, ἐν τῇ 'Αφροδίτῃ τῆς Μήλου ἡ κόμη προσδένεται διὰ ταινίας καὶ αἱ τρίχες κωματίζουσι ἐπιχειρίτως διευθύνονται ὀπισθεν ἐν τῇ 'Αφροδίτῃ δὲ τῆς Δωδώνης ἡ κόμη χωρίζεται ἔμπροσθεν κατὰ τὸ σύστημα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου, καὶ προσδένεται διὰ ταινίας, ἧτις διευθυνομένη ὀπισθεν συγκραεῖ τὸν κεκρυφάλον τῆς κόμης, ἐν δὲ τῇ 'Αφροδίτῃ ἐξ Ἐπιδαύρου ἡ κόμη ἐπίσης χωρίζεται ἔμπροσθεν κατὰ τὸ σύστημα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου καὶ προσδένεται διὰ ταινίας φερούσης ἔμπροσθεν ἡμισφαιρικὸν κόσμημα καὶ προσδενομένη ὀπισθεν ἀτημελῶς.

Ἐν δὲ τῇ 'Αφροδίτῃ τῇ ἀποκειμένη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν, θεωρουμένη ὡς ἀντίγραφον τοῦ Καλάμιδος ἔργου, ἡ κόμη χωρίζεται ἔμπροσθεν καὶ προσδένεται διὰ ταινίας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς 'Αφροδίτης τῆς Μήλου. Ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρῃ κεφαλῇ εἶναι μὲν ἡ κόμμωσις διεργουμένη κατὰ τὸ ἀνωτέρω περιγραφέν ὑπόδειγμα, δὲν προσδένεται ὁμοῦς διὰ ταινίας ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἀφοῦ δὲ κατέλθῃ μέχρι τοῦ αἰχένου ἀνασύρεται ἔσωθεν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ τρόπος τῆς προσδέσεως. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἀγαλματίον τῆς 'Αφροδίτης ἐκ Πομπηίας ἀποκείμενον ἐν τῷ Μουσείῳ Νεαπόλεως (1) ἐνφ' ἑνὶ κατὰ τὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ ἐκ Πραϊνεστοῦ. (2)

Β'.

Ἡ δευτέρα κεφαλή εἰκονίζει τὴν 'Αφροδίτην ἐν στάσει ἀναμφιβόλως ὀρθίᾳ καὶ εὐθυτενῶς βλέπουσαν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὡς ἡ 'Αφροδίτη τῆς Μήλου, πλὴν κατὰ τὰς λεπτομερεῖας τῆς στάσεως δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνομεν, ἂν ἐλλείποντος ὁλοκλήρου τοῦ λοιποῦ σώματος.

Ἡ κόμμωσις καὶ ἐνταῦθα χωρίζεται κατὰ τὸ μέσον, αἱ δὲ τρίχες κωματίζουσι διευθύνονται πρὸς τὰ ὀπισθεν, ὅπου—εἰ καὶ ἀτυχῶς ἡ κεφαλή εἶναι ἀποκεκοσμημένη κατὰ κροτάφον καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζομεν—προσδένετο ὀπισθεν ἐν εἰδει κεκρυφάλου (κόσμου). Ἄνωθεν τοῦ μετώπου ὑπερ τὴν κόμην ἐξέρχεται ἡμισφαιρικὸν ἐξόγκωμα, τὸ ὅποσον εἰκονίζει τὸ διάδημα χαράκκηριστικὸν γνωρίσμα τῆς 'Αφροδίτης.

Τοιοῦτο διάδημα ἔφερε καὶ ἡ 'Αφροδίτη τῆς Μήλου, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Saloman γενομένην συμ-

(1) Ἰδὲ περιγραφὴν καὶ εἰκόνα παρὰ Saloman, Venus von Milo, σελ. 28, Πίναξ I, εἰκὼν 20.

(2) Ἀύτῳ θί. Πίν. I, εἰκὼν 21.

πλήρωσιν αὐτῆς. (1) Τὸ στόμα φαίνεται ὑπομειδιῶν ἐλαφρῶς δὲ χρωματισμὸς σαρκόδης ὑπελείφθη ἐν τῷ προσώπῳ μετὰ στιλνότητος.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἡ κόμμωσις τῆς ἡμετέρας πηλίνης κεφαλῆς καὶ τὸ εὐθυτενὲς βλέμμα βεβαιοῦσιν ἡμᾶς ὅτι τὸ πηλινόν τοῦτο ἀγαλμάτιον εἶναι ἐντίγραφον ἐν μικρογραφίᾳ τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, τὸ ὅποιον ἤδη κοσμεῖ τὸ ἐν Παρισίοις μουσεῖον τοῦ Λούβρου.

Γ'.

Ἄξιον δὲ μελέτης ἀμφοτέρων τούτων τῶν κεφαλῶν εἶναι τὸ ζήτημα καὶ τῆς κομμώσεως. Εἶνε δὲ ἀληθές ὅτι ἡ κόμμωσις τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων ἐξετελεῖτο μετῆ περισσῆς φιλοκαλίας καὶ χάριτος, οὕτως ὥστε καὶ σήμερον ἔτι καθίστανται τὰρχαῖα ἡμῶν μνημεῖα πηγὴ ἀνεξάντλητος μιμήσεως τοῦ γυναικείου φύλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Ὅτι δὲ καὶ σήμερον αἱ γυναῖκες ἀπομιμοῦνται κατὰ τὸ ἀλείστον τὴν κόμμωσιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, τῆς πηλίνης κεφαλῆς τῆς Ἀφροδίτης, δημοσιευομένης ἐνταῦθα ὡς καὶ τῆς Καραπανείου Ἀφροδίτης

Δίς Ὀλγα Οἰκονομοῦ
Κόμμωσις κατὰ τὸ ἀρχαῖον ὑπόδειγμα.

κλπ., παρατίθεμεν ἐνταῦθα φωτογραφίαν τῆς δεσποινίδος Ὀλγας Οἰκονομοῦ. Θὰ ἠδυνάμεθα δὲ νὰ παραθέσωμεν καὶ ἄλλας προσωπογραφίας νεωτέρας κομμώσεως, ἂν μὴ ἐφοβούμεθα μὴ καταχρασθῶμεν τῶν ὀρίων τῆς φιλοξενίας τοῦ καλλίστου τούτου περιοδικοῦ.

Ἐν Ἀλμυρῷ τῆ 24 Ἰανουαρίου 1911.
Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Χαρά σ' ἐσένα, ἀγάπη μου, ποῦ πετάξανε
Σ' ἄλλες μεριές μ' ὀλόταχα φτερά,
Δὲν εἶδανε τὴ γῆ στὸ νεκροκρέβατο
Σαβανομένη ἀπὸ τὰ φύλλα τὰ ξερά.

Χαρά σ' ἐσένα, ἀγάπη μου, ποῦ πετάξανε
Στὸν οὐρανὸ πρὶν νάρθη ἢ χειμωνιά
Καὶ τώρα ἀπ' τὸν παντοτεινὸ Παράδεισο
Βλέπεις τὴ γῆ λευκοντυμένη στὴ χιονιά.

Μ' ἄλλοίμονο σὲ μένανε ποῦ ἀνώφελα
Στὸν Πλάστη πάντα κρᾶζω πὼς ποθῶ
Νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου καὶ στοῦ τάφου σου
Τὸ μαρμαμένο νὰ τὴ δώσῃ τὸν ἀνθό!

Ν. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ

(1) Saloman, Die Venus von Milo, pl. II. III. IV.

Κ. Μαλίτς
Σκίτσο Βεδουίνας

Κ. Μαλίτς
Σκίτσο Βεδουίνου

Κ. Μαλίτς

Προσήλωσις

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

Νῆ ἰθι αἰθούσῃ τοῦ «Παργασσοῦ» ὁμίλησε περὶ τῆς ἀγνώστου Πινακοθήκης τῶν Ἀθηνῶν ὁ κ. Αἰμίλιος Βάλδμαν, ὁ εἰδικὸς Γερμανὸς τεχνοκρίτης, ὁ ἀπὸ καιροῦ πορευομένων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐργασίαν τῆς ἀναδημοσίευσιν τῶν ἐργῶν τῆς Πινακοθήκης, τῆς ὁποίας ἐξήτασεν ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς πίνακας, μίλιας ἐκθαμβὸς περὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ κεκρυμμένου αὐτοῦ Ἑθνικοῦ θησαυροῦ.

Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς Πινακοθήκης Ἀθηνῶν, ἤρχισε λέγει ὁ κ. Βάλδμαν, λείπει καὶ κατὰ τὸ κατὰ αὐτὸ εἶνε σπουδαιότερον: λείπει ἐν ἐρωτηματικόν. Ὁ τὰς Ἀθήνας ἐπισκεπτόμενος ξένος βλέπει τὴν Ἀκρόπολιν, τὰς ὁδοὺς, τὰ ἱερὰ καὶ τὰ προπύλαιά των, τὸ Θησεῖον καὶ τὸ Θέατρον τοῦ Διονύσου, τὴν Ἀγορὰν καὶ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἐπισκέπτεται τὸ μουσεῖον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὸ Ἑθνικὸν Μουσεῖον ἐν ἑσπέρῳ, ἐπὶ τέλει, ἐνδιαφέρον καὶ εἰς τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα, ἀλλ' ὁ ὁδηγὸς του οὐδὲν ἀπολύτως τοῦ λέγει περὶ Πινακοθήκης.

Ἐκὼς δὲ ὁμοῦς ὑφίσταται ἐνταῦθα συλλογὴ πεντακοσίων περίπου πινάκων, ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος. Ἐκομίσθησαν αὐτοὶ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, μερικοὶ μὲν ἐπὶ

κορνιζών και εκρεμάσθησαν εις τους τοίχους, άλλοι τούτων ετοιμάσθησαν, άρσθ προΰπον ήρθιμήθησαν, κατά μήκρας των τοίχων, μερικοί δέ άπετέθησαν και μέσα εις τό εργατήριο του διορθωτοϋ. Πάντες οι πίνακες ούτοι έδωρήθησαν εις τό Κράτος παρά συλλογών και φιλοτέχνων. αι δέ δωρεά ήρχισαν πρό πενήκονταετίας. 'Ο Ξένος εκληροδότησε την συλλογήν του, ώς επίσης έπραξαν άργότερον ο 'Αβέρωφ, ο 'Αλέξανδρος Σούτσος. Έδωρήθησαν επίσης πίνακες παρ' ζώντων δωρητών, ώς της κυρίας Ρυδοκανάκη, και άλλων.

Και όμως εις τό 'Εξωτερικόν οι πίνακες αυτοί εινε άγνωστοι. Διά τοϋτο άκριβώς συνέταξα συνοπτικόν έκθεσιν, την όποιαν άπηύδυνα έσχάτως προς καλλιτεχνικών περιοδικόν. Οι φιλοτέχνοι φίλοι μου έν Γερμανία έμειναν έκπληκτοι μαθόντες ότι ύφίστανται έν 'Αθήναις παλαιά εικόνες, και έλαβον πλείστα έπιστολάς, δια των όποιων ποικίλα μοί προσβάλλοντο έρωτήσεις περί της άξιας και του ποιού των πινάκων αυτών. Είς όλας αυτάς τας έρωτήσεις θ' άπαντήσω λεπτομερώς. Πριν όμως άποστείλω την άπάντησίν μου, θά μου έπιτερώπητε να σάς εκθέσω ένταύθα τά κυριώτερα της σημασίας.

Μετά τον πρόλογον τούτον, ο κ. Βάλδμαν πρόβη εις μικράν έκθεσιν της ιστορίας της ζωγραφικής από της εποχής της καταπτώσεως του Βυζαντινου κράτους και της ανατολής της 'Αναγεννήσεως. 'Ανέφερε τον μέγαν καλλιτέχνην της 'Ελληνικής 'Αναγεννήσεως, τον Θεοδοκόπουλον, Κρητα, σπουδάσαντα έν Βενετία και παραγαγόντα άριστουργήματα έν 'Ισπανία. 'Εξέθηκε τας καλλιτεχνικάς διαμάχας του 16ου αιώνος μεταξϋ των διαφόρων σχολών. 'Ην γιγαντομαχίαν μεταξϋ Ραφαήλου και Μιχαήλ 'Αγγέλου. Την περιφρόνησιν των Βενετών, όπ' αϋτων της σχολής του Τιτσιανου και του Τζορτζόνε, προς τους γίγαντας τούτους. 'Ωμίλησε περί της Βενετικής Σχολής, εις την όποιαν ο άνθρωπος δεν άπειλεί τό μοναδικόν θέμα του πίνακος, αλλά τό τοπειον έπαιξε δρών πρόσωπον.

'Ο Τιτσιανός, ο Τζορτζόνε, ο Παύλος Βερονέζε, ο Τιντορεττος, ο Τιέπολο, άποτελούν δόξαν όχι μόνον της Βενετίας, αλλά και της τέχνης έν γένει.

'Ο κ. Βάλδμαν διέγραψε κατόπιν την εξέλιξιν της Τέχνης διά του Ρωβμηνος και του Ζορδάνος, του Ρέμπραντ, του Βαττώ και του Μπουσέ, ώμίλησε περί των Ναζωραίων της Γερμανίας, των Προρραφαλιστών της 'Αγγλίας, ανέφερε τον Ουότς και έφθασε μέχρι της σημερινής εξέλιξεως της Τέχνης.

'Επανελθών κατόπιν εις τό θέμα της Πινακοθήκης 'Αθηνών, παρατήρησεν ότι, καίτοι οι άποτελούντες αυτών πίνακες έδωρήθησαν τμηματικώς και παρ' διαφόρων δωρητών, άνευ ώρισμένου σχεδίου και προγράμματος, διακρίνεται έν τούτοις μία λογική άκολουθία εις τό ποιόν των εικόνων, ώσάν οι δωρηται να ύπείκον εις την μουσικωδή ύπόδειξιν της 'Ελληνικής παραδόσεως. 'Αντιπροσωπεύονται λοιπόν εις την Πινακοθήκην αυτών όλοι αι σχολαι, αι άποτελούσαι τους κρίκους της μεγάλης άλύσεως της εξέλιξεως, μέχρι της σημερινής τέχνης, και παρατηρείται κάποια προτίμησις προς την Βενετικόν Σχολήν.

'Ο κ. Βάλδμαν ήρχισε κατόπιν να παρουσιάζη φωτεινάς προβολάς των πολυτιμότερων πινάκων της Πινακοθήκης, μεταξϋ δ' αυτών ήτο και ο μοναδικός πίναξ του Τιέπολο «'Ελιέζερ και Ρεβέκκα», θαύμα χαρμούνου έναρμονίσεως. πλήρης χάριτος, ελαφρότητος και φαντασίας. 'Επί του πίνακος αυτοϋ ο κ. Βάλδμαν παρέτεινε τον λόγον έν άρκετόν, μετά τούτον δέ επέδειξε προβολήν έτέρου πίνακος του αυτοϋ ζωγράφου, την έν τω «Κήφω Προσευχήν», τον όποιον εξαγακτήρησεν ως άνήκοντα εις τό έτος 1750 περίπου.

Ταύτα όμως—είπεν—άποτελούν μέρος μόνον ελάχιστον της Πινακοθήκης, ή όποια περιλαμβάνει σειράν ό-

λόκληρον εικόνων της Ρώμης και της Βολωνίας, έν άριστοτύπημα του Κορρέγιο, άρκετάς λαμπράς εικόνας της Βορείου Σχολής, δύο δόθνας του Ζορδάνος, ένα πίνακα του Βαν Ντάϊκ, όκόκληρον συλλογήν πινάκων των Γάλλων ζωγράφων του 17. αιώνος, πίνακα του Μπουσέ, του Γκρέζ, του Σαρδέν, πίνακα των νεωτέρων χρόνων, έν έργον του διασημου 'Αγγλου Ουότς, πίνακα του Γύζη και τό «Παιδικόν κοσέρτο» του 'Ιακωβίδου.

«Κατόπιν τούτων, είπε, δόναμαι να είπω, ότι ύφίσταται έν 'Αθήναις συλλογή έργων τέχνης μεγάλης σπουδαιότητος, τιμώσα την άπαρόμιλλαν ταύτην πόλιν όσον και τά άρχαία της μύσημαρτι.

«Και τώρα, είπεν ο κ. Βάλδμαν, σάς άνέγνωσα την προς τους φίλους μου έπιστολήν μου. Λείπει μόνον τό ύστερόφραγον. 'Αλλ' εις τοϋτο είμαι ήναγκασμένος να όμιλήσω περί δυσάρεστον πραγμάτων.

«Πάντες οι πίνακες ούτοι άπειλούνται ύπό μεγάλου κινδύνου καταστροφής. Λείπει τό άσυλον, όπου θά έξεσφαλίζοντο, και έντός εικοσαετίας τό πολϋν, άν μείνουν άκόμη εκεί, όπου εύρίσκονται σήμερα, δεν θά ύπάρχουν πλέον. Πλην ελαχίστων, οι άλλοι εύρίσκονται, έλλείψει χώρου, σφιγμένον εις τους τοίχους, ως έμπορεύματα έν άποθήκη καταστήματος. Οι περισσότεροι εξ αυτών εύρίσκονται εις άξιοθρήνητον κατάστασιν και μερικοί από τούδε ήδη εινε καταδικασμένοι εις τον όλεθρον.

Αι αίθουσαι της Πολυτεχνικής Σχολής εινε άκαταλληλόταται διά Μουσείον ζωγραφικής. Εινε τεράστια, με παράθυρα παμμέγιστα και ο θερμός 'Αθηναϊκός ήλιος κατακαίει τά χρώματα, οι δέ τοίχοι καθίστανται παγεροί μόλις ο ήλιος λείρη. 'Η σκόνη εισέρχεται από τας ρωγμάς των παραθύρων και σιδερέια ύπάρχει μέθοδος προς προφύλαξιν των πινάκων από των καιρικων μεταβολών. 'Ολα δέ ταύτα συντελούν εις την ταχείαν των πινάκων καταστροφήν».

'Ο κ. Βάλδμαν επέδειξε τον κατά τό ήμισον έπανορθωθέντα πίνακα της Αυτοκρατορίας του Ζελόττι, και έξηος τό έργον της restauration ύπό του κ. Χατζοπούλου, προσθέσα, ότι άποβαίνει τοϋτο μάταιον, άν οι διορθωσόμενοι πίνακες παραμείνουν εκεί, όπου εύρίσκονται και όπου θά καταστραφούν εκ νέου, και εξαγκτήρησε την άσκοπον ταύτην εργασία, έφ' όσον δεν ιδρύνται κατάλληλον κτίημα προς έναπόθεσιν των πινάκων, ως προσπάθειαν πληρώσεως πίθου των Λαταίων. Και εινε τοϋτο θλιβερόν, είπε, διότι τά έργα της Πινακοθήκης, άνεξαρητήτως της καλλιτεχνικής των άξιας, εκπροσωποϋσιν άξιον άρκετών εκατομμυρίων φράγκων.

'Ο κ. Βάλδμαν, καταλήγων, έτόνισε την επείγουσαν ανάγκην της άνεγέρσεως Πινακοθήκης, καθ' όλους τους κανόνας της σημερινής επιστήμης, και προς άπόδειξιν της σημασίας της έλλείψεως της, ανέφερε τό εξής γεγονός :

«Είς τό Λονδίνον ο άλλοτε 'Ελλην Γενικός Πρόξενος 'Ιωνίδης, κατείχε μεγάλην συλλογήν άριστουργημάτων της Γαλλικής Σχολής, εκπροσωποϋσαν άξίαν πολλών εκατομμυρίων. 'Όταν απέθανε, την εκληροδότησεν εις την 'Αγγλίαν, άλλ' έπειδή οι 'Αγγλοι δεν έκτιμούν την Γαλλικόν Σχολήν, δεν άπίθηναν αυτην εις την έδικήν των Πινακοθήκην, άλλ' εις τό Μουσείον των Διακοσμητικών τεχνών έν Σάουθ-Κένσιγκτον, όπου όλιγοίτοι την επισκίπτουσι.

'Αλλ' άν υπήρχε Πινακοθήκη εις τας 'Αθήνας, δεν θά άφηνε ποτέ ο 'Ιωνίδης την πολυτιμότεν συλλογήν του εις την 'Αγγλίαν, όπου ουτε καν εξετιμήθη.

'Ο κ. Βάλδμαν, κατέληξεν εκφράσας την έλπίδα, ότι προσεχώς θά πραγματοποιηθϋ ή ένθυμία παντός φιλοτέχνου περί ιδρύσεως του Μουσείου τούτου της Ζωγραφικής, ύπό τους άσιωτέτους οίονους.

«ΕΙΝ WALZERTRAUM,»

διασκεδαστικότερα ίσως όρα νυκτερινής έξόδου μετρημεισμένων εινε ή συγκέντρωσις αυτών εις τό φιλικόν σπίτι, από τό όποιον θά εκκινήση ο όμιλος διά την περι-

πλήνησιν εις γνωστά και άγνωστα σπία, όπου δέχονται μετρημεισμένους και εις τά όποια εισέρχονται όλοι με τό κλειδί ενός γνωστού όνόματος και την άφαιρέσιν μιās μάσκας εις την είσοδον.

Τί γέλοια και τί φωναί εκεινη τό βράδυ εις τό σαλόνι της θείας 'Αναστασίας, όπου ειχε δώσει rendez-vous ή τρελλή συντροφιά όλων των άνεπιών της και των φίλων των, διότι τό σπίτι της περιποιητικής όσον και χαριτωμένης θείσας εύρίσκετο παρά την πλατείαν της 'Ομονοίας και ειχεν όλας τας ευκολίας του κεντρικού και εύχαρίστου—λόγω των οικοδεσποτών—φιλικού κέντρου. 'Η είσοδος εκάστου μετρημεισμένου εξαίρετιζέτο με έπιδοκιμασίας και έπιφωνήματα. Τέ τρία μικρά άγόρια της κυρίας 'Αναστασίας, τρία σαστά διαβολάκια με ναυτικά, έχοροσηθούσαν όλο-λύζοντα, ενώ ή μικρή άδελφή των, διετέ; κοράσιον με καστανά μπουκλάκια, με τό μικρόν στόμα σαβρόν και τους όφθαλμούς έκτεπληγμένους, παρετήρηε την ποικίλην και παράδοξον συντροφιάν της εσπέρας εκεινης καθισμένον επί μεγάλης πολυθρόνας.

Αίφνης ή 'Αννα, ή δεκαεξαέτις μελαγχροινή, έφώναξε : «Θεία 'Αναστασία δεν έρχεσθε και σεϊς μαζί μας; θά εινε τόσον εύμορφα!

—'Εγώ; αλλά ποτέ δεν έφώρεσα μάσκαν έως τώρα! είπεν εκεινη.

—'Ενας λόγος άκόμη περισσότερος διά να δοκιμάσθε και σεϊς αυτό τό γλέντι» προσέθεσεν ένας ύψηλος εικοσαετής πειροτός.

—Τό βέβαιον ειναι, είπεν ή 'Ελένη, ή μεγαλειτέρα άδελφή της 'Αναστασίας και μητέρα των δύο κοριτσιών, ότι θά είμαι πολϋ πλέον ήσυχος όταν αισθάνομαι ότι είνω και ένας φρόνιμος μαζί με όλους αυτους τους τρελλούς! Θά ήμην πολϋ εύχαριστημένη έν άπεφάσιζες να συνοδείσης τά κορίτσια.

—Διατί δεν πηγαίνεις;» είπε και ο κ. Θέμος, ο σύζυγος της 'Αναστασίας.

Τά μικρά εκυλίσθησαν επάνω εις τό χαλί από χαράν ότι θά ιδούν την μαμά μασκαρευμένην και ύπεσχέθησαν να ύπάγουν να πλαγιάσουν ήσυχως ήμα τη άναχωρήσει της και ή μικροϋλα Αιλή έπήγεν ήδη εις τό κρεββατάκι της, άφοϋ έφίλησε την μαμά και φοβισμένη όλίγον πρό του θορύβου εκεινον και των διαφορετικών μορφών έκρυψε τό καστανό κεφάλαι εις τας άγκάλας της νιαντιάς, όταν ένας κόκκινος διάβολος και ένας μαύρος ντομινοφόρος ήθέλησαν να την φιλήσουν.

'Ενα λευκόν άπλαζωτόν δόμινον και μία μαύρη βελουδίην προσωπίς εύρέθησαν άμέσως διά την 'Αναστασίαν, και ή ποικίλη συντροφιά άποταλουμένη εκ δώδεκα μετρημεισμένων, εξέκινήσε. 'Η εσπέρα ήτο

από τας ώραιάς εκεινας 'Αττικάς του χειμώνος νύκτας τας όποιας θά έπεθύμουν και διά τό θέρος άκόμη οι κίτικοι των βορείων πόλεων. Τά τόξα της πλατείας της 'Ομονοίας και της όδοϋ Σταδίου ήσαν άναμμένα και πλήθος κόσμου άνεβοκατέβαινε την όδον περάζον με άθωα περιάγματα τους διερχομένους όμίλους. 'Ητο ή τελευταία Κυριακή και ή κίνησις ήτο μεγάλη. 'Απεφάσαν να μη πάρουν άμάξας και να διέλθουν πεζοί την φωτισμένην και κοσμοπλημμυρισμένην όδον. 'Η εσπέρα ήτο τόσον ώραιά!

Είς την οικίαν του τραπεζίτου Μέβα ή ύποδοχή των μετρημεισμένων ήτο επίσημος και λαμπρά. Όλοι αι πολυτελείς αίθουσαι, τά σπουδαστήρια και τά ήλεκτροφώτιστα θερμοκήπια ήσαν άνοικτά επί πλέον ο Διάδοχος και οι Πρίγκηπες ελάμπρουν διά της παρουσίας των την έλεκτήν μερίδα της 'Αθηναϊκής κοινωνίας, ήτις ειχε συναβροσθη έκεί τό εσπέρας εκεινο. Αι κυρία έφερον έξώτους ένδυμασίας, και οι κύριοι τό άσυγκρίτως κομψότερον και κατά πολϋ ώραιότερον του φράκου, μέλαν σμόκιν. Οι μετρημεισμένοι έπεριτριγύριζαν τους πρηνήκτας οίτινες συνδιελέγοντο μετ' αυτών δημοκρατικώτατα—όλη ή άγάπη ή συνδου-πα αυτους με τους ύπηκόους των έφαινετο επί τη εύκαιρία εκεινη έν όλη της τη φυσική έκδηλώσει.

'Η 'Αναστασία διά πρώτην φοράν ευθεΐσια υπό μάσκαν ήσθάνθη περιεργον αισθημα βλέπουσα να την πλησιάζουν άγνωστοι με οικειότητα παιδικού φίλου, και φίλοι της άγαπητοί με ψυχρόν και άδιάφορον βλέμμα Εύφνης και αισθανομένη ταχώς και βαθέως, «vibrante» ως λέγουν οι Γάλλοι, εις κάθε εύχάριστον ή δυσάρεστον, άμέσως εύρέθη έν τω στοιχείω της, έντός του πλαισίου εκεινου και άντελήφθη όλην την ήδονήν την όποιαν παρέχει ή υπό την προσπίδα έλευθερία. 'Ω, να μη σε γνωρίζουν, ένψ σύ τους γνωρίζεις, να όμιλης ένψ οι άλλοι ζητούν να μαντεύσουν μόνον, να πειράξης ελαφρά όπως μία έξυπνη και καλοανατεθραμμένη γυναίκα ειμπορεί να κάμη με tact και καλωσύνην μαζί, τί άπλάυσις! Και επί πλέον να μη αισθάνεσαι επάνω σου να σε παρακολουθϋ τό συζυγικόν βλέμμα βαρϋ, επιβλητικόν και επιτηρητικόν πάντοτε!

Τό ώραιον, χαχουλόν αλλά και λεπτόν σωμα της έπροδίδετο εύκόλως υπό τό δόμινον, και ή βελουδίην μάσκα έδιδε μυστήριο και θέλητρον εις τους λάμποντες όφθαλμούς, ενώ άφινε άκάλυπτον τό κάτω μέρος του προσώπου με τον στρογγυλόν παιδικόν πρόγωνα, τό κατακόκκινον στόμα και τους λευκούς μικρούς όδόντας.

'Εκκυκλοφόρει εις τας αίθούσας ζωηρά και εύτυχίς ποτε σταματώσα ένα γνώριμον και ποτε παρακολουθούμενη από κύριον, τον όποιον ειχεν έλκύσει ή χάρις της ή από κυρίαν ήτις ενόμιζεν ότι ειχεν άναγνωρίσει φίλην της.

Αίφνης εστάθη. 'Ακουμβών επί του μαρμάρου της εστίας, ο άνθροπολοίαρχος Λάζης παρετήρηε με άδιάφορον βλέμμα την ποικίλην και εύθυμον συνάθροισιν. Οι ρεμβώδεις όφθαλμοί του ειχον τό χρώμα της άγαπημένης του θαλάσσης, την όποιαν και κατά την στιγμήν εκεινην ενόμιζες ότι έβλεπεν ή κατακόμη του προσώπου του ήτο τελείως έλληνική, τό μαλλιά, ο μύσταξ και τό ά! Henri IV γένειον πυκνά και βαθέος ξανθοϋ χρώματος.

'Η 'Αναστασία ενεθυμήθη ότι κάποτε της τον ειχον παρουσιάσει και ειχον ανταλλάξει όλίγας λέξεις. Τον

επλησίασε και δεν ήρθε να αιχμαλωτίσει την προσοχήν και να κινήσει το ενδιαφέρον του ευροδρατή προς το αυτοκατάλληλον συνομιλίαν. Την στιγμήν εκείνην ή ορχήστρα ήρχισε να παίξει το γλυκύ και λιγνιστικόν βάλς της γνωστής οπερέτας «ein Walzertraum». Ο Λάζης παρέσυρε την Αναστασίαν εις την αίθουσαν του χορού και ήρχισε να βαλσάρη μαζί της. Ήσαν και οι δύο καλοί χορευταί και εταίριαζον θαυμασίως. Ο Λάζης εις εκάστην στροφήν εσφιγγε περισσότερο τον ώραιον σώμα, το οποίον ο βραχίον του περιέβαλλεν ή χείρ του εκράτει σφιγκτά την μικράν χείρα της αγνώστου του, ήτις, γοητευμένη, μεθυσμένη από την μουσικήν και το βάλς το οποίον υπεργήγαια, αφίνετο μεθ' ήδονης την οποίαν ποτέ άλλοτε δεν είχαν αισθανθή εις την δίνην όπου την έσυρεν ο ώραιος συχορευτής της.

Ο άνθυποπλοίαρχος Λάζης την ώδήγησε τώρα εις το θεατρικόν και έμφότεροι εκάθισαν επί μικρού καναπέ υπό τή φύλλα μεγάλης λατάνιας. Το φώς έδω ήτο ασθενέστερον και γλυκύτερον· οι ήχοι του «Ονειρώδους βάλς» εφθανον και αυτοί γλυκύτεροι και αιθεριώτεροι.

Εμειναν επ' άρκετόν χρόνον σιωπηλοί. Ο Λάζης προσεπάθει να μαντεύη ποία ήτο ή γυναίκα εκείνη. Η άπαλή εκείνη φωνή την ότοίαν ή Αναστασία δεν παρεμόρφωνε πλέον, ειχε και άλλοτε άντηγήσει εις τα ότα του τα ήδυπαθή μάτια κάποτε άλλοτε — τή εφρίνετο — ότι ειχεν άντικρύσει τον κόκκινον στόμα εκείνο τον έθελε με άκαταμάχητον δύνμιν. Ποία να ήτον;

Ελαβε την χείρά της, την όποιαν εκείνη τή αφήκε και άφήρεσε το μαύρον γάντι· το χέρι ήτο λεπτοκαμωμένον και λευκόν. «Ω! πώς τον έσυρεν ή αγνωστος εκείνη!»

— Δέν θά μου ειπήτε το όνομά σας; » την ήρώτησε· «δέν θά σας ιδώ πλέον ποτέ!»

Η Αναστασία έσιώπη.

— Υποσχεθήτε μου ότι θά σας ξαναϊδω· ότι όλα δέν θά τελειώσουν άπόψε μεταξύ μας».

— Φρουγου! φρουγου! ήκούσθη μία φωνή. Η μουσική ειχε παύσει. Η συντροφιά μας συνθηροίετο δια να αναχωρήση. Φρουγου! φρουγου! το σύνθημα της συναθροίσεως του όμίλου ήκούσθη και πάλιν.

Η Αναστασία έσηκώθη. Έτεινε την χείρα εις τον άνθυποπλοίαρχον.

— Σωστό όνειρον» τή ειπε. «Χαίρετε».

— Μη μου λέγετε ότι δέν θά συναντηθώμεν πλέον! » ειπε ζωηρώς ο Λάζης. «Μη μου το λέτε».

Αφήρεσε από την κομβιοδόχην του σιόζιν του δύο άνθη bluets και της τά έδωκεν.

— Αύριον, καθάραν Δευτέραν εις το Νέον Φάληρον» της ειπε· κάμετέ μου την χάριν να φορήτε αυτά τα άνθη εις το στηθος σας· θά σας αναγνωρίσω δι' αυτού του τρόπου. Αμ γενοίγ. Δέν εινε έτσι; Υποσχεθήτε μου ότι θά έλθετε».

«Au revoir» ειπεν ή Αναστασία.

Όταν ευρέθη έξηλωμένη επί της κλίνης της, αλόκοτον αισθημα έπλημυρίζε την καρδιά της· ένα αισθημα άνεξήγητον, γεμάτον ευτυχίαν και χαράν, και, το όποϊον ουδέποτε άλλοτε ειχε δοκιμάσει. Ο ήπνος ήγησε πάλιν να άποκοιμήση τα κλειστά βλέφαρά της, και ότα ήπληθεν ήτο αλόκοτος, έν είδος νάρκης και χαννώσεως· κατ' άρχάς, όπου ποτε έχανε τάς αισθήσεις τελείως και ποτε ήσθάνετο το χαρούμενον εκείνο και νέον όλος δι' αυτήν συναίσθημα, συνοδευόμενον πάντοτε με τους μελωδικούς ήχους του «Ονειρώδους βάλς».

Θύρβος παιδικών βημάτων και φωνών την έξύπνησε. Τα παιδιά εις την τόσον άργήν άφύπνιον της μητρός των, εξήτουν να εισέλθουν εις το δωμάτιόν

της, και ή Αγγλίσ παιδαγωγός μετά κόπου προσεπάθει να τά άπομακρύνη, λέγουσα ότι ή μαμά έπλάγιασεν άργά και ειχεν ίσως ακόμη ανάγκην άνταύσεως.

Η Αναστασία ήνοιξε τους όφθαλμούς. Ο ήλιος ειχε πλημμυρίσει το ευρύχαρον δωμάτιον· έκοκκίνιζε το φώς το διερχόμενον από τα κόκκινα παραπετάσματα και τά δαντέλλινα μπερντεδάκια, έσημαίτιζεν επί του περσικού τάπητος ένα μεγάλο φωτεινόν τετραγώνον και έδιδε φαιδρότητα εις την καλαισθητον εκείνην φωλιάν, όπου έξη μία ώραία γυναίκα. Ένα βάλς με μενεξέδες από το λεπτόν πινέλο της Λασκαρίδου έφωτίετο ζωηρώς επί του άντικρυστού τοίχου, ένθ' μία κεφαλή γυναικός, ένα πασιέλ όπως μόνον ο Μαθιόπουλος γνωρίζει να ζωγραφίξη, έμεινε εις το ήμίφως· και διεγράφοντο αιθεριώτερον ακόμη αι έλαφραί γραμμαι αι χαρακτηρισίσεις την ιδιοφυϊαν του καλλιτέχνου. Επί της chaise longue το λευκόν μεταξωτόν δόμινον ήπλοϋτο ως φάντασμα τώρα μόνον, φάντασμα το όποϊον πρό όλίγων ώρων ακόμη τόσιν ενέκλειε ζωήν.

Η Αναστασία έσηκώθη με βραδύτητα εκ της κλίνης. Εφόρεσεν έν μακρόν ρείθρον και έπλησίασε το παράθυρον. Η ήμέρα ήτο μία από τάς ήλιολούστους εκείνας χειμερινάς, αιτινες δέν είναι σπάνια εις τον άττικόν όρίζοντα. Εκάθισε πρό του καθρέπτου της. Επί του λευκού μαρμάρου της τραπέζης της τουαλέτας, πλησίον των ποικίλων μικροπραγμάτων των απαραίτητων εις την τουαλέταν της· νέας γυναικός, ή μαύρη μάσκα εκτετο ως μελανόν σημειον, πλησίον δύο άνθη bluets μη μαρανθένια ακόμη και παρθένα τά μαύρα χειρόκτια. Το βλέμμα της Αναστασίας έπεσεν επί της μάσκας και έθώπευσε τα κνανά bluets. — Εις το νέον Φάληρον λοιπόν σήμερα;

«Έξω, πρό της θύρας της· ο θύρβος των παιδιών επανελήφθη ζωηρότερος. Η θύρα ήνοιχθη μετά πατάγην και τά παιδιά εισώρησαν έντός του κοιτώνος.

— Καλά το έλεγα εγώ ότι ή μαμά θά έξύπνησε πλέον. Είπε ένδεκα ή ώρα» ειπεν ο μικρός Παύλος κρημασθείς συγχρόως από τον λαϊμόν της μητρός του.

— Μαμά, δέν θά πάμε σήμερα μαζί εις την Κηφισιά; » ειπεν ο Τοτός, ο μικρότερος των υιών της άναβαίνων επί των γονάτων της. «Δέν αγαπώ την Mis Evans σήμερα, διότι δέν με άφινε να πάω εις την κάμαρά σου, και με έμάλωσε πολύ. Πες, μαμάκα, θά με πάρης μαζί σου; »

Ο ένδεκαετής Εύγένιος ειχεν άνασκήσει το μπερντεδάκι και έβλεπεν έξω. «Τι ώραία ήμέρα», ειπεν, «εις την Κηφισιά θά ήνε θαυμάσια».

Εις τον μεγάλο καθρέπτην εφαινετο όλόκληρον το χαρίεν σύμπλεγμα. Η Αναστασία εκάρφωσεν επί μακρόν τα μάτια της επί της εικόνας αυτής και τή έφάνη ότι ειδε την εικόνα αυτής της ζωής της. Η χθεσινή νύξ, ή μάσκα, το δόμινον, ο χορός, ο άνθυποπλοίαρχος Λάζης, ήσαν πραγματικότης αυτά όλα ή φαντασμαγορία; Τα δύο bluets της ένθύμησαν ότι την περιέμενεν εις το Φάληρον. Ω το ώραιον όνειρον, ήδύνατο λοιπόν να έξη συνέχειαν;

Τα παιδιά εκάθητον ήσυχά βλέποντα την μητέρα των άφηρημένην και μη προσέχουσαν. Τα εφίλησεν, άπεσπασθη ήσύχως από τάς περιπτώξεις των και εκάμε ένα γύρον έντός του δωματίου. Έμεινε αφηρημένη και σκεπτική. Ποϋ θά έπήγαινε; εις το Φάληρον όπου την περιέμενεν ο Λάζης, ή εις την Κηφισιάν με την οϊκογένειάν της; Εκύτταξε με θωπευτικόν βλέμμα το λευκόν δόμινον, την βελουδίνην μάσκαν και τά κνανά άνθη. Όλα αυτά τή εφάνησαν ως μία έμμορφη, αλλά ξένη σελίς παρενθεθείσα εις το βιβλίον της ζωής της.

Έξω εις τον διάδρομον ήκούσθη ή φωνή του σύζυγου της.

Αποφασισμένη τώρα πλέον, έστράφη προς τά παι-

διά και ειπε με άτονον φωνήν: «Ειπάτε εις την Mis Evans να πάη περίπατον μόνον την Αλλη μέσα εις το άμαξάκι της· σεις θά έλθετε μαζί μου, θά πάμε εις την Κηφισιάν άμέσως μετά το πρόγευμα».

Και ένθ' τά παιδιά εξήρχοντο ευχαριστημένα και χοροπηδώντα, εκείνη έπήρε τά bluets εις τά χέρια της, ήνοιξεν ένα βιβλίον και τά έτοποθέτησε προσεκτικώς μεταξύ δύο φύλλων. Έπειτα εκάθισε πρό του μικρού κομπού γραφείου της, έστήριξε το κεφάλι της μελαγχολικά εις το ένα χέρι, εκλεισε να μάτια και έψιθύρισεν: «Ein Walzertraum?»

ΔΑΦΝΗ ΔΩΡΑ

Η ΑΝΤΙΚΡΙΤΙΚΗ

Ο Ροβέρτος Μπράκο, γράφων πρό τινος εις το θεατρικόν περιοδικόν «Τίρσο» εξέφερε την γνώμην ότι, οι θεατρικοί συγγραφείς πρέπει ν' άπαντοθν εις τους κριτικούς και ν' άνασκειύζουον δια πεπλανημένα και ανακριβή γράφον οι τελευταίοι αυτοί — να γίνεται δηλαδή ένα είδος κριτικής της κριτικής.

Ο θεατρικός συγγραφεύς, κατά τον Μπράκο, έχει υποχρέωσιν να υπερασπίξη το έργον του και να μη άφίγη τον καθένα να λέγη δι' αυτό ότι θέλει.

Πολύ πιθανόν να γράφη ο κριτικός ότι έν έργον δέν έχει αξίαν. Ο συγγραφεύς θ' άνασκειύζουη την γνώμην αυτήν και θά δείξη ποϋ έγκριται ή αξία του έργου.

Εις τον Μπράκο άπαντῃ ο Ρενάτο Σιμόνι καταδικνύων με λογικότητα έπιχειρήματα, ότι ή κριτική της κριτικής θ' αποτελέση ένα είδος φαύλου κύκλου και άντι να καταστήση καταφανέστεραν, τούναντίον θά υποβιβάζη την αξίαν την όποιαν δυνατόν να έχη έν θεατρικόν έργον.

Ο κριτικός θά προσπαθή να καθορίξη την αξίαν της κομωδίας ή του δράματος και ο συγγραφεύς θά καταγίνεται κατόπιν εις το να καθορίση την αξίαν του κριτικού.

Ποιος εκ των δύο θά σκεφθη λογικώτερον, πεις: εκ των δύο θά εύρίσκειται έν τῷ δικαίω;

Ίσως — γράφει ο Σιμόνι — να νομίσουν μερικοί ότι χρειάζεται σ' αυτοϋ τοϋ είδους ή συζήτηση δια να εκθέσων τάς γνώμας των και ο συγγραφεύς και ο κριτικός.

Αλλά ο μὲν πρώτος εκ των δύο, την γνώμην του την έχη ήδη εκφέρει εις την παράστασιν, ο δε δεύτερος εις την κριτικήν.

Εάν το κοινόν δέν ήγγήσε τάς γνώμας αυτάς εις την παράστασιν και εις την κριτικήν της κριτικής;

Από όλα θα γράφει ο κριτικός εις δύο :αι τρεί; πολλάκις στήλας, ένα πράγμα άντιλαμβάνεται ο άναγνώστης: ότι δηλαδή το έργον εινε ώραιον ή άσχημον. Το ίδιο θά καταλάβη και από την ά ν τ ι κ ρ ι τ ι κ ή ν του συγγραφεύς.

Και επειδή δέν εινε δυνατόν να υπάρξη συγγραφεύς ο όποιος να ειπρ ότι το έργον του ει'ε άσχημον, ο άναγνώστης της εφημερίδος ή του περιοδικου θά δώξη περισσότεραν πίστιν εις τον κριτικόν, ποϋ έχει συνίθιση να τον άκούη τακτικά και έχει εις αυτόν άπόλυτον έμπιστοσύνην, από την κρίσιν του δε περιμένει να φωτισθη δια ν' άποφασίση εις ποιον θεάτρον θά υπάγη το βράδιον.

Αλλ' έρχεται τώρα το έρώτημα: έχει το δικαίωμα ο καθένας να κατηγορή τα έργα μας;

— Φαίνεται ότι το έχει — άπαντῃ ο Σιμόνι.

Η θεατρική τέχνη έχει πολλά καλά, αλλά έχει και τά κακά της. Και έν από αυτά εινε να άνέχονται οι συγγραφείς τάς δυσμενείς κριτικάς.

Άλλως τε υπάρχουν και εϋμενείς και αυτά ακριβώς εινε εκείνοι ποϋ έχουν μεγαλειότεραν σημασίαν.

Και δέν εινε μόνον αυτό. Όταν άπαξ καθιερωθη ή

ά ν τ ι κ ρ ι τ ι κ ή, θά επεκταθη και εις άλλας τέχνας μη εξαιρουμένης ουδέ της κοινοβουλευτικής.

Και τότε δέν θά διαβάζη και δέν θ' άκούη κανείς άλλο παρά ύβρεολόγια.

Ο Σιμόνι τελειώνει το άρθρον του μ' ένα ώραιον φιλοφρόνημα το όποϊον άποτείνει εις τον Μπράκο.

«Εις την κριτικήν — γράφει — ποϋ δέν σοϋ άρτίσει και εις άλλην — την πολυπληθεστέραν βίβλια — ποϋ σοϋ άρτίσει άπαντῃς άνέκαθεν θαυμάσια. Έξακολούθησε ν' άπαντῃς κατά τον ίδιον τρόπον και εις το μέλλον: Γράφε ώραιάς κομωδίας».

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΗΣ ΣΕΡΣΙΑ

Τον Μάρτιον του 1910 ένεργουμένης έκκαψής έν τινι ιδιοκτησίη Γάλλου πολιτου έν Σερούλ της Αλγερίας, άνεκαλύφθη άφηνς ώραιον αλλά παραμορφωμένον πως άγαλμα του Απολλωνος εις τεμάχια έντός του έδάφους.

Κατόπιν συζητήσεων, ήχθησαν οι άρχαιολόγοι εις το συμπέρασμα ότι ο Απολλων ούτος ήτο αντίτυπον άλλου άλλην. προτύπου, ή δ' εκτέλεσις του άνήγετο εις το τέλος του Β' μ. Χ. αιώνος. Πρόκειται περί τύπου άγνωστου είσέτι. Το ύψος εινε 2 μ. και 10 εκ. Το άγαλμα παραμένει έκτοτε έν τινι δωμάτιω του δημαρχείου της Σερούιλ, ήδη δε άνεκινήθη το ζήτημα έν το άγαλμα άνήκει εις τον ιδιοκτήτην του κτήματος ή εις το Κράτος.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

ΙΝΕ, νομίζω, μία παράλειψις εκ μέρους των Έλλήνων καλλιτεχνών να μη γνωρίζουν τους εκτός της Ελλάδος, Ελληνικής καταγωγής καλλιτέχνες, οι οποίοι φαίνεται ότι δεν είναι ούτε όλιγοι, ούτε εύκαταφρόνητοι.

Είς την Ρωσσίαν τουλάχιστον εφίσκονται άρκετοι πρώτης τάξεως ζωγράφοι, οι οποίοι και αναγνωρίζουν την ελληνικήν καταγωγήν των και άσμένως ήκουσαν τινές εκ αυτών ότι υπάρχει εν Αθήναις καλλιτεχνία, ότι γίνονται εκθέσεις εις τας οποίας προθύμως θα έστελλον τα έργα των.

Εν των πρώτων έργων του υπ' αίσιοις οίωσις ιδρυθέντος Συνδέσμου των Έλλήνων Καλλιτεχνών θε είνε βεβαίως να συνδέση τους άπανταχού Έλληνας ζωγράφους και τους ελληνικής καταγωγής τοιούτους με την μητρόπολιν. Βοηθοῦμεν δέ φρονοῦμεν τον σκοπον αυτών δημοσιεύοντες τα όνόματα και τα κυριότερα έργα των εν Ρωσσία, όπως μας μετέδωκαν ταῦτα εκείσε έγκατεστημένοι Έλληνες καλλιτέχναι.

Α'. Αρχιπλοσ Ίβάνοβιτς Κουίντζη.

Έγεννήθη ούτος τῷ 1842 εις την Μαριανούπολιν, υίός πολῦ πτωχῶν γονέων. Μικρὸν οί γονεῖς του τον έγκατέλιπον εις την τύχην του. Οὐδαμοῦ έδιδάχθη τά γράμματα οὔτος ή την τέχνην του. Ίταλὸς έμπορος εκτιμήσας τὸ τάλαντόν του παρεκάλεσε τον Αἰβαζόφσκη να τον παραλάβη και τον διδάξη. Αλλ' εκείνος φθονήσας την μεγάλην του επίδοσιν μετεχειρίσθη αυτόν άπλῶς ὡς ύπηρέτην. Ο Κουίντζη τον άφηκε και επιμείνας έμορφώθη άφ' έαυτοῦ ή φήμη της μεγαλοφυΐας του δεν έβράδυνε, περιορισθεῖσα δυστυχῶς μόνον εντός της Ρωσσίας. Από τοῦ 1870 και έφεξής έδωσε μεγάλην ώθησιν εις την Ρωσσίαν τοιογραφίαν.

Αί πλέον γνωσταί εικόνες του είνε : «Βορέας», «Βαλαάμ», «Νῦς εις τον Βορισθένην» και «Δάσος σημιδῶν». Αί περισσότεραι εις την «Πινακοθήκην Τρεδιακόφ εν Μόσχα, την καλλιτέραν της Ρωσσίας. Κατά τὸ 1894 εκλήθη καθηγητής εις την Ακαδημίαν διά τὸ paysage. Αφησε πολλούς διαπρεπεῖς μαθητάς. Απέθανε καρδιακῶς τῷ 1910. 500,000 ρούβλια, και 6,000,000 πήχεις γῆς εν Κριμαία άφηκεν εις τον «Σύλλογον των Καλλιτεχνῶν» τον λαβόντα ήδη τὸ όνομα του Κουίντζη. Κατά τὸ 1904 έδωρησεν εις την Ακαδημίαν Πετρούπολεως 100.000 ρούβλια όπως γίνεται ή έτησία εκθέσις της Ανοίξεως και απονέμονται βραβεῖα εκ των τόκων.

Β' Κυριάκος Κωνσταντίνοβιτς Κωνσταντής Έγεννήθη τὸ 1852 από πτωχὴν οικογένειαν εις τὸ μικρὸν παραθαλάσσιον χωρίον Ντοφίνοφκα, 20 χιλιόμετρα από της Όδησοῦ. Τά πρώτα του βήματα εις τὰ 68 και 69, όταν ειργάζετο εις τοῦ φωτογράφου Μπύλωφ, όπου έχρωμάτιζε τὰς φωτογραφίας. Κατά τὸ 1870 ήρχισε να πηγαίνει εις τὰ Κυριακά μαθήματα της Σχολής της Όδησοῦ. Πρώτοι διδάσκαλοι του ήσαν ὁ Ιορίνη, ὁ Μπάουερ, ὁ Μαλμὲν, και δι' ὀλίγον ὁ Μπίμικο. Τὸ 1874 εισήλθεν εις την τάξιν των προτομῶν

της Ακαδημίας Πετρούπολεως, εκ της οποίας άπεφοίτησε τὸ 1881. Ήτο μαθητής του καθηγητοῦ Ζοστιακόφ. Πρώτην φοράν εξέθεσε κατά τὸ 1884 εις την έκθεσιν των «Μεταβατικῶν Ζωγράφων». Μία εικὼν του «Εἰς τον άρρωστον φίλον» εθανιάσθη από όλους και ή πινακοθήκη Τριζακόφ την ήγόρασε.

Δι' αυτήν την εικὼνα και την του Κουίντζη «Δάσος σημιδῶν», Αγγλος περιηγητής άφοῦ εἶδε ὄλην την Πινακοθήκην, εἶπεν ότι αἱ μόναι ρωσικῆς τέχνης εικόνες ήσαν αυταί. Έθαύμασε δέ ότι και αἱ δύο ήσαν ζωγράφων ελληνικής καταγωγής. Η φήμη του Κωνσταντή ηῤῥησε διά μιὰς. Κατά τὸ 1885 τον εκάλεσαν καθηγητήν εις την ζωγραφικὴν σχολήν της Όδησοῦ, όπου εως τώρα μένει Πέρυσιν έώρτασε την 25ετηρίδα του και ὄλη ή Ρωσσία τον συνεχίρη. Δεν είνε μόνον καλὸς ζωγράφος, αλλά και σπάνιος άνθρωπος ὡστε και τώρα οἱ μαθηταί του αν και αποκαταστημένοι τον ένθυμοῦνται με εὐγνωμοσύνην και τον περιβάλλουν με φρετινὸν ιδανικόν. Εκτοτε ήρχισε να εκθέτη τακτικά εις ὄλας τὰς ρωσικὰς εκθέσεις. Τα κύρια έργα του είνε «Συνέντευξις» εις την Πινακοθήκην Wolg, «Χήνες» εις την Πινακοθήκην του Τερέστοενκο. «Γραῖται» Πινακοθήκη Πετροκοκκίνου, «Πρόσφορος άνοιξις» Πινακοθήκη Ρούσσοφ εις Όδησοῦν, «Μεγάλη Πέμπτη» Πινακοθήκη Wolg, «Εσπέρα» Πινακοθήκη Ρούσσοφ, «Τὸ λείριον» Πινακοθήκη Καλλιτ. Συλλόγου Όδησοῦ.

Είνε μέλος και ιδρυτής και Έπίτιμος Πρόεδρος της «Έταιρίας των Μεσημβρινῶν Ρώσων Καλλιτεχνῶ».

Τὸ 1906 ή Ακαδημία Πετρούπολεως τον εκαιμεν Ακαδημαϊκόν και πολλάκις τον εκάλεσε καθηγητήν εις την Ακαδημίαν, αλλ' ε.εἰνος δεν ήθέλησε ν' αφήση την αγαπημένην του Σχολήν της Όδησοῦ και δεν έπήγε. Έξωγράφισε και τοπεῖα και genre, αλλά τὸ κύριον εἶδος του είνε «τοπεῖα με πρόσωπα».

Γ'. Νικόλας Πέτροβιτς Χειμών. Έγεννήθη τὸ 1885 εις την Μπαλακλάβαν της Κριμαίας. Εισήλθεν εις την Ακαδημίαν τὸ 1889 και έτελείωσε τὸ 1896 εις τὸ άτελιέ του paysage του Κουίντζη. Από τὰ έργα του, εις τὸ μουσεῖον του Αλεξάνδρου Γ', εις Πετρούπολιν είνε ή εικὼν του «Φιλανδία» και εις τὸ Μουσεῖον της Ακαδημίας «Πρὸς την Ανοιξιν», ὅπερ έτυχε α' βραβεῖου εις την «Έκθεσιν της Ανοίξεως του Κουίντζη». Εἰς την Διεθνή του Μονάχου έλαβε β' χρυσοῦν μετάλλιον.

Τὰ έργα του είνε δεκτά εις τὸ Salon του Champs de Mars. Τώρα είνε υποδιευθυντής και καθηγητής εις την σχολήν του Αυτοκρατορικοῦ Συλλόγου πρὸς ένθάρρυνσιν της τέχνης εν Πετρούπολει.

Δ'. Περικλῆς Ξυδιάς σχεδιαστής και χαρακτής εκ των διασημοτέρων. Έσπούδασεν εις την Αυτοκρατορικὴν Καλλ. Σχολήν της Όδησοῦ. Τὸ 1890 εισήλθεν εις την Ακαδημίαν και έτελείωσε τὰς τάξεις της χαρακτικής τὸ 1894. Εργάζεται και εις την σχεδίασιν των κυβερνητικῶν χαρτονομισμάτων.

Ε'. Μιχαήλ Πελοπίδας Λάτρης. Έγεννήθη τὸ 1875 εις την Γιάταν. Έγγονος εκ μητρός του Αἰβαζόφσκη. Έσπούδασεν εις την Πετρούπολιν, εις την Ακαδημίαν παρά τῷ Κουίντζη και ύστερον εις τὸ Μόναχον υπό τον καθηγητήν Γολέση. Έπέστρεψεν εις Πετρούπολιν και έτελείωσε την Ακαδημίαν τὸ 1906. Τοιογράφος.

ΣΤ'. Οἱ άλεδφοί Νικόλαος Μιλιώτης, Βασίλειος Μιλιώτης, Αναςτασία Μιλιώτη. Έκ των καλλιτέρων déladenti της Ρωσσίας. Άλλοι ζωγράφοι ελληνικής καταγωγής είνε : Α.

Ν. Στελιανούδης, Λεωνίδας Έγγλέζης, Άλέξ. Μαγκανάκης, Τσιριγιώτης, Ι. Κυρίλλου Αμαστάλωφ, Γεώργιος Χαράλ. Μπογιατζής, Αλεξομάτης και άλλοι. Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΙΟΥΛΙΑ ΑΜΠΕΛΑ

Τάλαντον επίζηλεν άπαγγελίας επεδείξατο ή νεαρωτάτη δεσποινίς Τζούλια Αμπελά, θυγάτηρ του διακεκριμένου λογιου και συνεργάτου μας κ. Τιμ. Αμπελά. Έμφανισθεισα τὸ πρώτον εις τὰς προεσπερίδας της «Πινακοθήκης», ενεποίησε ζωηροτάτην έντύπωσιν ή άφελῆς αλλά και γλυκυτάτη άπαγγελία της, ή έμφυχώσασα τὰ ποιήματα. Απήγγειλε Γαλλικά και Έλληνικά λυρικά ποιήματα με τέχνην και περιπάθειαν, σπανιώτατα και εις τὸς εἰς επαγγέλματος παρ' ήμιν ήθοποιούς άπαντωμένην. Η δεσποινίς Αμπελά είνε αὐτοδίδακτος, ένεκα της έλλείψεως εν Αθήναις δραματικής σχολής, δυναμένης να ανταποκριθῆ εις τὰς αξιώσεις της τέχνης.

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Από τὰς νεαρωτέρας αλλά και τὰς μάλλον ευέλπιδας ποιητρίδας, ή δεσποινίς Ρόζα Ιωάννου. Έδημοσίευσεν εις την «Πινακοθήκην», τὸ πρώτον, σύντομα ποιήματα έχοντα τὸ χαρακτηριστικὸν της ήρέμου και φιλοσοφικής σκέψεως, αλλά και τὸ χάρισμα της ανεπιτηδεύτου μορφῆς. Οἱ στίχοι της νεαρωτάτης των συνεργατιδων μας έχουν τὸ θέλητρον μιὰς χαριτωμένης έμπνεύσεως και υπόσχονται γενναιοτέρας πτήσεις. Η «Πινακοθήκη» πάντοτε ενεθάρρυνε τὰ νεαρά τάλαντα, ευχαρίστως αποβλέπουσα εις την διά της ένθαρρύνσεως πρόοδον, την παρά τη λυρικῆ ποιήσει τὸσφ σπανίαν παρ' ήμιν.

Ροδ. Κράβος (Σπουδή)

Κεφαλή Χριστού

Κρητιδογραφία δεσπ. Ε.Σ.

ΕΡΓΑ Σ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ

Ο κ. Βανδώρος εν τῷ εργαστηρίῳ του

ΣΠ. ΒΑΝΔΩΡΟΣ

Παρουσιάζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νέον, ἰσχυροῦ ταλάντου, καλλιτέχνην, τὸν κ. Σπ. Βανδώρον ζωγράφον, εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ τὸ ὄραιοτάτον νέον ἐξώφυλλον μας.

Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης μετ' ἐπιτυχεῖς σπουδὰς ἐν Γερμανίᾳ παρὰ τοῖς ἐν Βερολίῳ καθηγηταῖς κ. κ. L. Knauss καὶ Müller-Schönefeld ἐγκατεστάθη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Ἀθήναις.

Τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ, ἐν ὁδῷ Σίνα ἀρ. 58 εἶνε πλήρες σχεδιασμάτων καὶ ἔργων, τὰ ὅποια δεικνύουν ἀκρίθειαν σχεδίου καὶ σταθερότητα γραμμῆς. Μελετητὴς δ' κ. Βανδώρος τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἔχων Ἑλληνικωτάτην τὴν ψυχὴν, ζητεῖ ἐκ τῆς ἀρχαίας τέχνης ἐμπνεόμενος νὰ παραγάγῃ ἔργα, ἔχοντα τὴν ἀπλότητα ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν σχεδιασμάτων του διαφαίνεται βαθεῖα ἢ συναίσθησις τοῦ πραγματικοῦ· ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν τοῦτο οὐδόλως

ζημιούμενον ἀποδεικνύεται ὅτι ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν καλλιτέχνην πρὸς ἀνάδειξιν ἑνὸς ὑψηλοτέρου ἰδανισμοῦ.

Ἡ εὐγένεια τοῦ χρώματος εἰς τοὺς πίνακας αὐτοῦ φανερώνει πόσον ὁ καλλιτέχνης συνδέει αὐτὰ μετὰ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ καλλιτεχνήματος ὑπόστασιν. Ὅχι τὸ χρῶμα διὰ τὸ χρῶμα· τοῦτο εἶνε μόνον μέσον ἐκφράζει πρὸς παντὸς τὴν ἰδέαν, τὸ ἐσωτερικὸν ὑποκείμενον δι' οὗ ἐρμηνεύει τὸ αἰσθημα, τὸ πάθος. Ἡ γραμμὴ του εἶνε γραμμὴ ἀγνή καὶ ἐλευθέρα.

Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται ἐν ὀραιοτάτον τοπεῖον «Ἐρείπια ἐπὶ ἐρειπίων», ὁ «Θάνατος», τὸ «Αἶνιγμα», ἡ «Ζωή», Κεφαλή Χριστοῦ. Ἐπίσης ἔργον του εἶνε ἡ ἐν τῷ «Ἡρώφ τοῦ ἀγῶνος» ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ κυκλικὴ παράστασις.

Προσωπογραφία Δ. Π.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ παραδόσεις εἶνε θαυμάσιαι, μόνον ὁμως διαν συνδύονται μὲ στοχεῖά τινα γωιωτισμοῦ. Οὐδὲν δύναται νὰ παροβληθῇ εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ ἀριστοκρατία ἀδρανῆ καὶ ὀπισθοδρομικὴ εἶνε μοιραῖος καταδικασμένη εἰς παρακμὴν.

Ἡ κυρία ἦτις γνωρίζει νὰ παίξῃ δευγόν τι ἢ νὰ ψάλλῃ, ἔστω καὶ μόνον δ' αὐτὸν τῆς, ἔχει πλουσίαν πηγὴν εὐχαριστήσεως. Κατέχει κάτι τι τὸ ὅποιον θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἢ θὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ἀπὸ στενοχωρίας ἢ ἀπὸ ἀθυμίας.

Τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἶνε νὰ παρεχθῶμεν διὰ τὰ αἰτήματα τῶν γυναικῶν, διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Πολὺ σύντομα θὰ ἔχουν οὕτω ἀπανδήσῃ ἀπὸ τὰ γέα των δικαίωμα, ἀπαράλλακτα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς γυναικείας τῶν μόδας.

Ἡ σοβαρότης εἶνε μυστήριον τοῦ σώματος ἀνακαλυφθῆν, ἵνα ἐπισκιάξῃ τὰς πνευματικὰς ἐλλείψεις.

Φαίνεται διὰ τὰ ἔργα ἔχουν τοὺς καλοὺς ἢ τοὺς κακοὺς των ἀστέρας, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται κατὰ μίγα μέρος ἡ ἐπι'οικισμῶς ἢ ἡ ἀποδοκισμῶς αὐτῶν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν Λονδίῳ ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ διακεκριμένος δέξυφος κ. Χρήστος Ξανθόπουλος, ὁ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ὀνόματος του ὡς Xanthos παίζων εἰς τὰ Ἀγγλικὰ θέατρα. Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης κατὰγεται ἐξ Ἰωαννίνων, ἐσπούδασεν εἰς τὸ conservatoire τοῦ Μιλάνου, κατόπιν δὲ ἐμαθήτευσε μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀποστόλου παρὰ τῷ Pocco, ὅστις ἦτο διδάσκαλος καὶ τοῦ Ταμάνιο.

Ὁ κ. Ξανθόπουλος ἔδωσε πολλὰς μέχρι τοῦδε συναυλίαις εἰς Ἰταλίαν, Αὐστρίαν, Αἴγυπτον, Ἀγγλίαν, Κων)πολιν, Σμύρνην, ἄλλοτε μετὰ θιάσων καὶ ἄλλοτε μόνος εἰς ἐσπερίδας παρ' αὐτοῦ δοθείσας. Ἐψαλε μέχρι τοῦδε εἰς τὰ γνωστότερα μελοδράματα, διακρίνεται δὲ εἰς τὸν «Λόεγκριν», «Παληάτσους», «Τόσκαν» καὶ «Μεφιστοφελὴν» τοῦ Μπόττο.

Ὁ κ. Ξανθόπουλος ἔψαλεν ἐπίσης ἐν Λονδίῳ εἰς τὸ Kennigston Theater καὶ εἰς τὸ Crystal palace, συνέπραξε δὲ μετὰ τὸν Ἀγγλοαμερικανικὸν θιάσον, τὸν ὑπὸ τοῦ Lum-sden διευθυνόμενον.

Προσεχῶς θὰ δώσῃ ἐν Ἀθήναις συναυλίαν, μὲ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα.

Αἱ εἰκόνες ἄς δημοσιεύομεν παριστώσι αὐτὸν παίζοντα εἰς σκηναὺς Ἀγγλικῶν μελοδραμάτων, ἅτινα εἶνε τελείως ἀγνωστα παρ' ἡμῖν.

Χρ. Ξανθόπουλος ἐπὶ σκηνῆς

Χρ. Ξανθόπουλος επί σκηνής

DES VERS

Que nos petits désirs, nos vaines passions,
Sont loin en ce moment ou respirant l'halcine
Du soir dans l'ombré claire et légère et sereine
Je contemple ravi les constellations.

—C'est la paix; c'est la paix qu'on trouve loin des
[hommes
Sous les arbres des bois, dans les gorges des monts,
l'est la paix qui nous fuit dans les lieux ou nous
(sommes
Dans nos villes de bruits et de luttas sans noms;

C'est la paix qui descend le soir des cimes pâles,
A l'heure ou tou' s'efface et s'apaise et se tait;
A l'heure ou la tristesse aux teintes vespérales
Donne le charme exquis et lointain du regret;

C'est la paix qui descend dans les coeurs et les âmes
Et qui nous fait marcher en silence longtemps,
Comme avant de rentrer les toutes jeunes femmes
Vont la main dans la main aux beaux soirs de prin-
[temps.

—C'est la paix: nul désir, nul regret, nulle envie;
A pleins poumons heureux l'on respire l'air pur;
Et la douceur du soir caressante et suivie
Descend sans se lasser de la voule d'azur.

R. KRAUSS

ΦΥΣΙ—ΨΥΧΗ

Ἄργα-ἄργα γλυστοῦνε ἡ σκιὰς
σάν ἔωτικά στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
καὶ ὄλες πένθιμες εἰν' ἡ γραμμὲς
κι' ὄλα θανάτου πέρνουν τὸ σημάδι.

Στὸ ἰσοφώτιστο τῆς νύχτας ἴφιδι
τυλίγ' ἡ φύσις τὸ ἀβρό κορμί τῆς
κι' ἐνφ τὸ σῶμα—τῆς ζωῆς ἠμιάδι—
μένει ἀσυγκίνητο στὴ καλλονή τῆς,

Τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ, ὅλου γεννήθηκε
τῆς μυστικῆς νὰ νοιώθῃ ὁμιλίες
τῆς φύσεως, ὅλου σοφὰ δημιουργήθηκε,
μέρος λαμβάνει μυστικά, στῆς θεῖες συμφωνίες.

POZA N. IOANNOY

Η ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΛΕΙΣΤΟΙ συνεργάται
τῆς « Πινακοθήκης »
ἐπὶ τῇ συμπληρώσει
δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐκ-
δόσεως αὐτῆς ὡς καὶ οἱ
συνάδελφοι τοῦ διευ-
θυντοῦ κ. Δ. Κιλογε-
ροπούλου ἀπεφάσισαν

τὴν ἑορτασμὴν τῆς δεκαετίας, καταρτίσαντες
πρὸς τοῦτο ἐπιτροπὴν ἐκ τῆς δεσποινίδος Εὐ-
γενίας Ζωγράφου διευθυντρίας τῆς « Ἑλληνι-
κῆς Ἐπιθεωρήσεως », ἐκ μέρους τοῦ Περιοδικοῦ
τύπου, καὶ τῶν κ. κ. Πολυδίου Δημητρακο-
πούλου ἐκ μέρους τῶν συγγραφέων, Στεφάνου
Μαρτζώκη ἐκ μέρους τῶν ποιητῶν, Θάνου Τζα-
βέλλα διευθυντοῦ τοῦ « Κράτους » ἐκ μέρους τοῦ
ἐβδομαδιαίου τύπου καὶ τῶν καλλιτεχνῶν κ. κ.
Βύρωνος Κοντοπούλου ζωγράφου καὶ Νίκου
Γεωργαντῆ γλύπτου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔδωκε τῇ 2 Μαρτίου ἐν τῇ εὐ-
μενῶς παραχωρηθείσῃ ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ
συνδέσμου « Πινακοθήκης » αἰθούσῃ αὐτοῦ τιμητι-
κὴν προεσπερίδα, φιλολογ. καὶ καλλιτεχνικὴν.

Οἱ ἐκλεκτότεροι ἀντιπρόσωποι τῶν γραμμα-
τῶν καὶ τεχνῶν, ὡς καὶ ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀ-
θηναϊκῆς κοινωρίας προσήλθον. Ἡ αἰθουσα
ἀσφυκτικῶς ἐπλημμύρισεν, πλείστοι δὲ, ἐλλείψει
χώρου, παρέμειναν ἐν τοῖς διαδρόμοις.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν
ἡ Α. Β. Ἰψ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, συνοδευ-
μετος ὑπὸ τοῦ ὑπαπιστοῦ του κ. Πάλλη, ὁ ὑ-
πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Γρυπάρης, ὁ
Μέγας κ. Κ. Τρικοῦπης, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπισήμων.

Ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς κ. Θ. Τζα-
βέλλας διὰ ποιητικῆς προσλαλιᾶς ὑπέδειξε τὴν
σημασίαν τῆς ἑορτῆς. Εἶτα ἡ δεσποινὶς Εὐγε-
νία Ζωγράφου δι' ὁμιλίαν λίαν ἐνδιαφερούσης
καὶ ἐμβριθοῦς ἐπραγματεύθη τὸ θέμα περὶ
Κοινωνίας καὶ Περιοδικοῦ τύπου, ἐποιήσατο δὲ
εὐφημον μνηστὴν τοῦ ἔργου τῆς « Πινακοθήκης ».

Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τοῦ τετραχόρ-
δου ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Λόττνερ κ. Ιω. Σαίφερ ἐξετέ-

λεσε, συνοδευοῦσῃ τῆς κυρίας Λίνας φὸν
Λόττνερ ἐπὶ κλειδοκυμβάλου, μίαν συνάταν τοῦ
Μπετόβεν. Ἡ δεσποινὶς Ξαβερία Κανελλοπού-
λου, ἀναπληρώσασα τὸν κωλυθέντα αἰφνιδίως
νὰ προσέλθῃ καὶ ἀναγνώσῃ ποιήσεις του κ. Ι.
Πολέμην, ἀπήγγελε τὸν « Καλλιτέχνην », μετὰ
περισσοῦ δραματικοῦ πάθους. Ἡ δεσποινὶς Τα-
σία Λυμπεροπούλου καθηγήτρια ἐν τῷ Ὁδεῖῳ
Λόττνερ ἔψαλε μετὰ πολλῆς τέχνης τὸν « Τραγι-
διώτην » τοῦ Σοῦμπερτ καὶ τὴν « Ἀνοιξιὰτικὴν
νύκτα » τοῦ Σοῦμανν.

Ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος δι' ἀδρο-
τάτης εἰς νοήματα ὁμιλίας ἐτόνισε τοὺς ἀγῶνας
τοῦ περιοδικοῦ τύπου καὶ ἐιδικώτερον τῆς « Πι-
νακοθήκης », κατόπιν δὲ ὁ κ. Σαίφερ ἐξετέλε-
σεν ἐπὶ τετραχόρδου τὴν Legende τοῦ Ve-
niawski καὶ τὸ Menuet τοῦ Μότσαρτ μετὰ
θαυμαστῆς δεξιότητος.

Ἰστάτος ἐνεφανίσθη ὁ διευθυντὴς τῆς « Πι-
νακοθήκης » κ. Δημ. Κιλογερόπουλος ἀφηγη-
θεὶς ἀναμνήσεις τῆς διαρρευσάσης δεκαετίας,
δῶσας εἰκόνα τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς, ἀμα
δὲ λογοδοτήσας διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐργασίαν
τῆς « Πινακοθήκης ».

Αἱ πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς « Πινακοθήκης »
ἐπιδειχθεῖσαι συμπάθειαι ὑπῆρξαν ζωηρόταται.
Ἡ Α. Β. Ἰψ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, — ὁ κατ'
ἔξοχὴν φιλότεχνος καὶ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδό-
σεως τῆς « Πινακοθήκης » συνδρομητὴς αὐτῆς, —
τὸν συνεχάρη ὁμιλήσας πρὸς αὐτὸν μετὰ πολ-
λῆς εὐμενείας, ὡς καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς καὶ πάν-
τες οἱ παρευρεθέντες, οἵτινες παρήλασαν συγ-
χαίροντες. Ἡ ἐπιτροπὴ προσέφερεν εἰς τὸν ἑ-
ορτάζοντα Διευθυντὴν ἀνάγλυφον ἀναμνηστι-
κὸν μετάλλιον, φιλοτεχνηθὲν διὰ τέχνης λεπτο-
τάτης ὑπὸ τῆς καλλιτέχνης κυρίας Ἐλένης
Γεωργαντῆ, ὁ δὲ κ. Σπ. Τρικοῦπης προσήνεγκε
μέγαν κλάδον φοῖνικος μετὰ δαφνῶν καὶ ἀν-
θέων, δεδεμένων διὰ ροδοχρόου ταινίας.

Τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς ἐξη-
ρεν ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος δι' εὐμενεστάτης
περιγραφῆς. — Πολυάριθμοι ἐπιστολαὶ συγχα-
ρητήριοι ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
τῆς « Πινακοθήκης » ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι αὐτῆς.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν τοὺς λό-
γους, τοὺς κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐκφωνηθέντας.

ραχών, απεμακρίνη ταχέως εξ αυτού, εγκατασταθείς εις Παρισίους. Επολιτεύθη, εκτεθείς ως υπογράφους βουλευτής εν Αθήναις, άλλ' ο κοιμητικός ανταγωνισμός υπερίσχυε πάντοτε. Απελιποθείς περι της βελτιώσεως των πολιτικών πραγμάτων, απήλθε και πάλιν εις Παρισίους, δθεν δέν επανήλθε πλέον. Ο Γεργάδιος κυριολεκτικώς εποίησεν, όταν ήγγουσε προς τα πλήθη. Την κηδείαν του, παρηκολούθησαν πολλοί επίσημοι, ενεταφιάσθη δέ εις τό κοιμητήριον Père Lachaise.

Η δεοποιός Αγλαΐα Βυζάντη εν συνευλία δοθείση εν τῷ Δημοτικῷ θεατρῷ διεκρίθη διὰ τὴν ὑπέροχον τέ-

Αγλαΐα Βυζάντη

χνην της. Ανεδείχθη κλειδοκνμβαλλίστρια ἔξοχος, ἐκτελέσασα δυσκολώτατα τεμάχια. Περι της συναυλίας της δεοποιίδος Βυζάντη θά γράψῃ ἐκτενῶς εις τό προσεχές τευχος ἰδικῆς ουνεργατίας.

Υπό τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνατόλ Φράνς ουνεστήθη εν Παρισίοις ἐπιτροπή διὰ τὴν ουνλόγησιν ἑράνων προς ἀνάγεσιν μνημείου εις τὸν Ζαν Μωρεάς. Τῆς ἐπιτροπῆς μετέσχον ὁ ὑφυπουργός τῶν Καλῶν Τεχνῶν Διζαρδὲν-Μπωμιεζ καὶ πλείστοι λογογράφοι καὶ καλλιτέχνη. Τὸ μνημειον θά γίνη ἐπὶ τοῦ γλύπτου κ. Αἰμίλιου Μπουρδέλ.

Μίαν ἐπιτυχῆς ἢ ουνναυλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Μπουτεντοῦ Ἐξετέλεσε ἐπὶ τετραχόρδου τό Concerto εις la mineur τοῦ Goldmark, εν andante καὶ μίαν ορερόταν τοῦ Scambati. Τὴν Jota Aragonesa τοῦ Σαραζάτε ἐπαίξε θανμάσια, ὡς καὶ τὴν Claconne τοῦ Μπάχ, ἀριστούργημα τέχνης, ἐκτελέσας αὐτὴν ἀνεν ουνοδοσίας πιάνου. Ἐπίσης ἀριστοτεχνικὰ ἐπαίξε τὴν Berceuse τοῦ Σοῦ καὶ τό Moto perpetuo τοῦ Ριες. Τὴν ἐπιτυχίαν ουνεπλήρωσαν ἡ δεοποιός Πασπάτη ἣτις ἐπαίξεν ἐκτάκτως ὠρετα ἐπὶ βιολοντσέλλου τό Adagio τοῦ Bargiel καὶ ἡ κυρία Βελουδίου ἣτις ἐπὶ κλειδοκνμβαλλόν ἀείδωκε μετὰ τελειότητος τὴν ἑν nocturne τοῦ Λιστ καὶ τὴν ballade εις sol mineur τοῦ Σοπέν.

Ο κ. Μπουτεντοῦ ἐπαίξε με ὄλους ἰξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, με αἰσθηματικότητα καὶ εὐχέλεια σπανίαν.

Νέον ἔργον «Ο πατέρας τοῦ τεύρου» κωμωδία τριπρακτος τοῦ Ι. Φορτζάνο παρσατάθη εν Φλωρεντία. Εἶνε με πολλὴν εὐφύαν καὶ λεπτότητα γραμμῆν.

Μανθάνομεν ἐκ Μονάχου τὰς προσόδους τῆς Ἑλληνίδος κλειδοκνμβαλλίστριας ὄγος Θαλείας Παντᾶ. Προσεχῶς θά δώσῃ δέγματα τῆς τέχνης της εις μεγάλην ουνναυλίαν εν τῷ Ὁδείῳ τοῦ Μονάχου. Τῆ συνοδείᾳ ὀρχήστρας μέλλει γὰ ἐκτελέσῃ τὴν Walzer τοῦ Brahms καὶ τό εις do mineur Concert τοῦ Beethoven.

Περὶ τῆς ουνναυλίας αὐτῆς θά γράψωμεν προσεχῶς μολοῦντι γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῶν προτέρων τὴν μεγάλην της ἐπιτυχίαν. Τὸ παρελθὸν θέρος ἤκουσα τὴν δεο. Παντᾶ εις τό Μόναχον καὶ ἐξετίμησα τό τάλαντόν της. Μ. Ι. Α.

Εἰς τὸ Ποιὶ ντὲ Νιόμ, ἐπὶ ἰδάφους ἀνήκοντος εις τό γαλλικὸν χωρίον Ἐσπανί, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίτια κολοσσιαίου ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε τό παραδοξότατον ὄλον ἐπὶ ἔπωνι κατεσκευῆς. δέν εἶνε οὔτε χυτὸν, οὔτε γλυπτὸν, ἀλλὰ κατεσκευάσθη διὰ σιδηροπαγοῦς οκισροκονιάματος. Τὸ ἄγαλμα ἔχει ὕψος 15 μέτραν καὶ ἔχει ἐγερθῆ ἐπὶ βάθρον 8 μέτρων, ἐπίσης κατεσκευασμένον ἐκ σιδηροπαγοῦς οκισροκονιάματος. Τὸ ἄγαλμα καὶ τό βάθρον φαίνονται ὡσεὶ ἀποτελοῦντα μονόλιθον. Τὸ ὄλον βάρος εἶνε 80 τόννων.

Ο κ. Ι. Σαίφερ, ὁ διακεκριμένος καθηγητής τοῦ τετραχόρδου εν τῷ Ὁδείῳ Ἀόττενερ ἔδωσε ουνναυλίαν, καθ' ἣν ἐπαίξε μετὰ πολλῆς τέχνης ουνθέσεις τῶν Tartini, Beethoven, Bruch καὶ Wieniawski, ουνοδοῦσης τῆς κ. Σαίφερ ἐπὶ κλειδοκνμβαλλόν. Ο κ. Σαίφερ διηρημένον δλα τὰ τεμάχια μετὰ σπανίας λεπτότητος καὶ ἀκριβείας.

Τὰ Ἀραβικὰ φύλλα ἀγγέλλουν τὸν θάνατον τοῦ Μωχάμετ Ἰομὰν ἢ Ἀμπεντ, τοῦ μόνου Αἰθίοπος ποιητοῦ, ὅστις ἐνεθουσίαζε με τούς σείχους εις τὸν ὀμοσθνεῖς τευ. Ο Αἰθίοψ ποιητής ἀπέθανεν εν μεγίστῃ πενίᾳ, ἡ δὲ Ἀραβικὴ φιλολογία εν τῷ προσώπῳ του ἔχασε ἕνα τῶν καλλιτέρων της ἐργαθῶν.

Βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ τετάρτη ουνναυλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν τίσσασα ουνθέσεις τοῦ Βάγγερ. Ο μέγας μουσοργός ἀπεδόθη με μεγάλην ἐπιμέλειαν. Ἐπαίχθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ «Λόεγκριν», ἡ romance de l' Etoile ἐκ τοῦ «Ταυχούζερ», τό εἰδύλλιον Σίγφρηδ καὶ τὸ Maitres chanteurs de Nuremberg. Η εἰσαγωγή τοῦ Λόεγκριν ἐγράφη, ὡς γνωστόν, εις διάσπημα ἔξαισίας (1841—1847), ὁ μῦθος δὲ πλήρης μυστικοπαθείας ἀναφέρεται εις τὸν Ἀγγλον Craal. Τὸ προοίμιον, ὅπερ εἶνε οὔμπυξις τοῦ ὄλου συμβολικῷ ἔργου, ἀποδίδει θανμασίως τὴν δύναμιν καὶ γλυκύτητα μίᾳς φιλοσοφικῆς ἰδέας. Η romance τοῦ Ταυχούζερ εἶνε ἐκκλησις προς τὸν πέραν τοῦ τάφου κόσμον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ γήγνου περικαλύμματός της. Τὸ Maitres chanteurs ἀφορᾷ τούς ποιητὰς καὶ ψάλτας τῶν ἀσθῶν. Η ποιήσις τῶν κυρίως ἡσυχολεῖτο εις θέματα ἐκ τῆς Ἀγλας Γραφῆς.

Αἱ μαθητριάς τῆς ὠδικῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, κατόπιν ἐπιμελεστάτης διδασκαλίας ὑπὸ τῆς κ. Φερᾶλδη παρῆστησαν δύο μονοπρακτους ὀπερέττας τοῦ Ὁφεμπαχ τό «Mariage aux lanternes» καὶ τό «Chanson de Fortunio». Αἱ λαβοῦσαι μέρος, πρώτῃν φορᾶν ὄλαι ἐμφανιζόμενα εις θεατρικὰ ἔργα, ἐπαίξαν με ἡλεντήν φροσικότητα καὶ ἡθοποιίαν. Ἐψαλαν με χάριν καὶ με τέχνην, καταχειροκροτηθεῖσαι ἐνθουσιαστικῶς. Διεκρίθησαν ἰδίως ἡ δεοποιός Ἐρασμία Ἀναστασιάδου ὡς χωρικῆς, ἡ δ. Ἀνμπεροπούλου καὶ ἡ κ. Σκέπερ ὡς χῆραι καὶ ἡ

δεοπ. Σενθᾶκη εις τὴν α' ὀπερέτταν, εις τὴν δευτέραν ἡ κ. Γαγγάρου παῖσσα με πολλὴν φροσικότητα, ἡ δεο. Γεργάδη, ὡς ὑπάλληλος ουνμολοιουγραφείου, ἡ μικρὰ Μαργαρίτα Ὁριγώνη ὡς μικρὸς κωμικός, ἡ Α. Δημητρακοπούλου με τὴν ὠρεταν φωνὴν μεσοφώνων, ἡ Ἄννα Καίσαρη ὑψίφωνος, ἡ δεο. Ἀνμπεροπούλου χαριτωμένη ὡς ουνμπερέττα, ἀπέδειξαν χαρίσματα λεπτοτάτης ὀποκρίσεως. Ἐψαλαν ὄλαι εὐμόρφα, γλυκὰ καὶ εις τὴν α' ὀπερέτταν, ἀλλὰ καὶ εις τὴν β', τὴν καὶ δυσκολωτέραν.

Η πέμπτη ουνναυλία τοῦ Ὁδείου ὀσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Η ὀρχήστρα ἀνέκρουσε τὴν ἀρχαϊκῆς μεγαλοπρεπείας εἰσαγωγήν τῆς «Ἀλκίσιδος» τοῦ Γλοῦκ, τὴν Suite τοῦ Μπάχ με τό γλυκύτατον εν τέλει menuet, τοῦ ὀποίου δικαίως ἐζητήθη ἡ ἐπαύλησις. Η οσειρᾶ αὐτὴ ἀπὸ ἔξ μέρη ουνκειμένη ἐξετελέσθη διὰ πλογαυῶλου καὶ ἐγγόρδων ὀργάνων. Ο πλογαυλήτης κ. Παπαγεωργίου ουντετέλεσε πολὺ εις τὴν ἐπιτυχίαν. Κατόπιν ἐπαπέλοβε ἡ ὀρχήστρα τούς «Meistersinger τῆς Νορμβέργης» τοῦ Βάγγερ, με τό δυσκολώτατον προοίμιον καὶ τό θανμάσιον ἐμφανήριον τῶν ουντεχνιῶν. Ἐπαίχθη τό προοίμιον τῆς γ' πράξεως τοῦ Ταυχούζερ καὶ ἡπερατώθη ἡ ουνναυλία διὰ μίᾳς ουνμωδίας τοῦ Λαλό, ἣτις ἐκονίζει χωρικὴν ἔορτήν.

Συνίστη μετοχικὴ ἔταιρία διευθυνομένη προσωρινῶς ἐπὶ ουνβουλίον ἀποτελουμένον ἐκ τῶν κ. κ. Λαυράγκα, Μίνδλερ, Ἀραβαντινοῦ, Τυπάλδου καὶ ἄλλων, ἣτις οκποὺν ἔχει τὴν ἀναούστασιν καὶ ουντήρησιν τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ὡς καὶ τὴν ἰδρῶν ταμείον ουντάξεως.

Διὰ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐταιρίας ὀρίζεται ὀπως ἔκαστον ἔτος ἐνεργεῖται διαγωνισμοὶ προς ούνθεσιν μελοδραμάτων, ἑλληνικῶν, ὡς ἐπὶ τό πλείστον, ὀποθέσεων, τὰ ὀποια θά κρίνωται ὑπὸ διεθνοῦς ἐπιτροπῆς μουσοργῶν. Ἐπίσης θά ἐνεργεῖται διαγωνισμοὶ λιμπρέττων, ὡς καὶ μεταφράσεις τοιούτων, ὀπως δυνηθῆ ἡ Ἐταιρία ν' ἀποκτήσῃ δραματολόγιον ἰδικόν της, γνησίως ἑλληνικόν. Οἱ ἐπιτυχᾶνοντες εν τοῖς διαγωνισμοῖς ἐκτός τοῦ βραβείου θέλουσι λαμβάνει καὶ μέροςια ἐκ τῶν κερδῶν.

Τὸ μέχρι τοῦδε κατατεθὲν κεφάλ., ὀπερ θέλει χρησιμοποιεῖ ὡς πνερὴν τῆς ἰδρῶμένης Ἐταιρίας, ἀνέρχεται εις τό ποσὸν τῶν 10 χιλιάδων δραχμῶν, προς κάλυψιν δὲ τοῦ ποσοῦ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν θέλουσιν ἐκδοθῆ 4 χιλιάδες μετοχαὶ ἐξ εἰκοσιπέντε δραχμῶν ἑκάστη.

Ο σοφός Ἀμερικανὸς γλωσσολόγος κ. Ριχάρδος Ὄργντων, ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη καθηγητής εις τό Oregon τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀπὸ τινος εις τό Λονδῖνον, ἐφθασε εις τὴν πόλιν μας. Ο κ. Ὄργντων ἡσυχολήθη ἐπὶ τρία ουνεχῆ ἔτη εις τὸν καταρτισμένον ἐνὸς ὄλους πρωτοτύπου Λεξικοῦ τῶν Ἀμερικανικῶν λέξεων καὶ φράσεων. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο θά εἶνε τό οσπουδιότερον εις τό εἶδος του ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων. Καίτοι ἡ διαφορά εἶνε πολὺ μικροτέρα, εν τούτοις ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα διαφέρει τῆς ὀμιλουμένης εν Ἀμερικῇ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν διέφρασεν ἡ ἀρχαία ἑλληνική, ἡ ὀμιλουμένη ἄλλοτε εν Ἀθήναις, ἀπὸ τὴν ὀμιλουμένην τότε εις τὰς Συρακοῦσας καὶ τὴν Κόρινθον ἀκόμη.

Τὸ νέον Λεξικὸν τοῦ εὐπαιδευτοῦ καθηγητοῦ κ. Ὄργντων θά περιέχῃ 13,000 παραγράφους, ἐπεξηγοῦσας λέξεις καὶ φράσεις.

Ο προεδρος τῆς «Ἑλλην. καλλιτεχνικῆς ἔταιρείας» κ. Μερλόπουλος ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν του, ἀλλ' αὐτὴ δέν ἐγένετο δεκτῆ.

Υπό τῆς αὐτῆς ἔταιρείας ἀπεφασίσθη ἡ ἰδρῶσις καλλιτεχνικῆς σχολῆς κυριῶν, ἣς ἡ διευθυνοῖς ἀνετίθη εις τὸν κ. Μαθιόπουλον. Η σχολὴ ἐγκατεστάθη εις τὴν ὀδὸν Καραγεώργη 11.

Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὀπως γείνη οσειρᾶ διαλέξεων ἐπὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων.

Ο παρῆπιθῶν εν Ἀθήναις ουντάκτης τοῦ «Φιγαρώ» κ. Γεώργιος Μπουρτόν ἔκαμε τρεῖς διαλέξεις, περι Ροστών, Μωρεάς καὶ Μαίερωλικῆ.

Η 1 Μαῖου ὄρισθη ὡς ἡμέρα ἐνάργεως τῆς εν Ἀλεξανδρείᾳ Παναγνυπτικῆς ἐκθέσεως, πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκεί Συλλογῶ τῶν Ἑλλήνων βιομηχάνων καὶ τεχνιῶν.

Εἰς τό ὀδοῦτον Μουσειὸν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τῆς Βουδαπέστης ὁ καθηγητής Βετοῦκ τῆς Ρώμης ἀνεκάλυψεν εις τὸν πίνακα, μιγέθους δύο μέτρων, ὁ ὀποῖος μέχρι σήμερον ἔφερε τὸν τίτλον «Η Παναγία με τούς Ἄγιους» τοῦ Ἰωάννου Σάντη, πατρός τοῦ Ραφαῆλ, εν ἔργον τοῦ περιφήμου Ἐυαγγελιστοῦ Πιᾶν Μιλέτο ὁ ὀποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρώτος τεχνίτης τοῦ Ραφαῆλ.

Ο διευθυντής τοῦ Μουσειῶν καθηγητής Πολάγκα βεβαίῶσθε ἡ ἀνακάλυψιν τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ εἶνε ἀληθῆς. Κατὰ ουνέπειαν ἡ ἀξία τῆς εἰκόνης καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς καὶ ἰστορικῆς ἀπόψεως εἶνε ὀπολογιστος.

Διὰ τῶν ἐκλεχθέντων νέων Ἀκαδημαϊκῶν Ἀρεῦ ντὲ Ρενιῦ, τοῦ στροτηγοῦ Λαγκλουᾶ, τοῦ Δενῦ Κοσέν καὶ τοῦ Ἀρεῦ Ρουζὸν ουνεπληρώθησαν πᾶσαι αἱ ἔδραι τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Εἰς τό «Πελνθέαμα» ὁ θῆσιος τῆς δεοπ. Μελομῆνης Κολυβά δίδει μίαν ἐπιτυχῆς παραστάσις. Εἶνε ἡ

Μελομένη Κολυβᾶ

πρώτη ἐμφανισθεῖσα εν Ἀθήναις με σαλβάρια εις τὴν «Εὐθυμον χῆραν», ἐπαίχθη δὲ διὰ πρώτην φορᾶν ἐπ' αὐτῆς τό «Ἀνοξιάτικο ἀεράκι». Μετὰ τῆς δ. Κολυβά ουνπραττει καὶ τό ζεβγος Μουστάκα.

Ο «Σύλλογος τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἔκαμε εἰς τὸ φοιτητῶν Βασιλικὸν θεάτρον τὴν ἐμφάνισιν του διὰ προσωποποιήσεως, ἤτις, παρὰ τὸ μακρὸν τοῦ παραγράμματος, ἠκούσθη μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιάζοντος. Ἡ δεσποινὶς Παπαγιάννη ἀπήγγειλε τὸ «Παλὴ βιολί» τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὸν «Ἀράπη» τοῦ κ. Δροσίνη μετὰ πολλῆς παραστατικότητος, ἡ δεσποινὶς Δαμαλά ἀπήγγειλε μετὰ ἡδονῆς τὸν «Lucie» τοῦ Μυσοῦ, ἀποκάλυψις δὲ ἐκλεκτοῦ ταλάντου ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Δαμασκηνίδου, ἣτις εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Οὐγκώ καὶ τοῦ Μωρεῆς ἀνεδείχθη εὐμοιροῦσα δραματικῶς πάθους καὶ δυνάμεως.

Ἡ δεσποινὶς Στεφάνου ἔφραεν ἐπιτυχῶς, ἡ κ. Νεγρεπόντη ἐπαίξε βιολί, ὁ κ. Bourdon ἔκαμε ἢ μάλλον ἀπήγγειλε διάλεξιν περὶ Μωρεῆς ὡς ἀρθρωποῦ καὶ ὡς ποιητοῦ, ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν κυριῶν Ζέγγη καὶ Φωστοπούλου, αἰτινες ὑπεκρίθησαν τελειότατα, ἡ κωμῶδία τοῦ Κουρτελίν «Gros chagrins», ἐπαίχθη ἐπὶ κλειδοκιμβάλου δι' ὁκτώ χειρῶν τὸ «Ἡρωικὸν ἔμβρατιον» τοῦ Σαῆς, καὶ χορὸς δεκαοκταμελῆς, διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἑρασιτέχνου κ. Παρῶδα, ἔφραλλε μέρη ἐκ τοῦ μελοδράματος «Σαμπῶν» καὶ «Διλιὰ» τοῦ Σαῆς καὶ ἀπὸ τῆν «Μαρίαν Μαγδαληνήν» τοῦ Μασσέ.

Ἡ προσηγορία τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἑρασιτεχνῶν» ἀπέδειξε πόσαι κεκρυμμένα ἰδιοφυαί ὑπάρχουν, αἰτινες ἀν' οὐσιαστικῶς ἠσκοῦντο θὰ εἴμιον τὴν Ἑλλ. τέχνην.

Εἰς τὸ Βερολίνοιον θεάτρον «Τεῖνον ντὲ Βέστεν» ἐδόθη νέα ὀπερέττα, ἡ «Νι λούστγιεν Νιμπελὸνγκεν», μὲ λιμπρέττο τοῦ Ριδεάμου καὶ μουσικὴν τοῦ Ὁσκαρ Στράους.

Ἔως τῶρα ἦτο γνωστὴ μία καὶ μόνη Τζοκόντα, ἡ ὁμοιότητι καὶ ἐπὶ αἰῶνα θανατοζομένη εἰκὼν τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι τῆς Μόννα Λίζας, συζύγου τοῦ Φλωρεντινοῦ Μεσοῦ Φραντζέσκο ντὲλ-Τζοκόντο, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὸ Λαβρὸν ἐν Παρισίοις.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ Μουσείον τοῦ Πράδο, εἰς τὴν Μαδρίτην, εὐρίσκειται ἐνεθεθιμένη ἀπὸ πολλοῦ καὶ μία ἄλλη Τζοκόντα, ὁμοία καθ' ὅλα σχεδὸν πρὸς τὴν πρώτην, μὲ τὴν διαφορὰν δι' ἡ κόμμωσιν τῆς φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸν διαφανέστατον πέπλον τῆς καὶ τὸ φόντο τῆς εἶνε ἐντελῶς μαθρον, ἀντὶ τοῦ τοπίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ βάθος τοῦ πίνακος τοῦ Λαύβρον.

Ἦταν ἔχοντες δύο Τζοκόντες. Ἀλλ' ἐσχάτως οἱ καλλιτεχν. καὶ κύκλοι συζητήθησαν ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς ἄλλης Τζοκόντας, ὁμοιοτάτης πρὸς τὴν τοῦ Λαύβρον, μὲ τὴν διαφορὰν, δι' τὸ τοπίον τοῦ βάθους, εἶνε διαφοροτικώτερον. Ἡ τρίτη αὕτη εἰκὼν εὐρίσκειται εἰς τὴν Πανακὸν τῆν τοῦ ζωγράφου Καρρέ.

Μεταξὺ τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Ἰσπανικῶν ἐφημεριδῶν προέκυψε φιλονεικία ὡς πρὸς τὴν προτεταίωτητα τῶν εἰκόνων αὐτῶν, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ γνώμη δι' αἱ δύο τελευταῖαι εἰκόνες εἶνε ἀντίγραφα τοῦ ἐν Παρισίοις εὐρισκομένου πρωτοτύπου, ὀφειλόμενα εἰς τὸν χρονιστῆρα δεξιὸν μίθρητο τοῦ Λεονάρδου ντὰ-Βίντσι.

Εἰς τὸ Λονδίον ἐπωλήθη ἐσχάτως εἰς ζωγραφικῶς πίναξ τοῦ Τιτσιάνο ἀντὶ 750,000 φράγκων, θεωρούμενος ὡς ἓξ τῶν ὠραιότερων ἀριστουργημάτων τῆς γραφικῆς τέχνης.

Ἀξίον σημειώσεως, εἶνε δι' ἡ πρὸ πενταετίας διὰ τὸ ἴδιον ἔργον δὲν προσεφέρθησαν εἰμὴ μόνον 52,000, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὡς βεβαίον καὶ ἀλλὰ προηγούμενα, δι' ἡ τιμὴ τῶν κλασσικῶν εἰκόνων διαρκῶς αὐξάνει.

Ἀντήχησαν ἑλληνικὰ τραγῳδία εἰς Λονδίνοιον θεάτρον. Τὸ γεγονός ὀφείλεται εἰς τὸν Ἑλληνα Βασιλείου

Σιδερόν μὲ ἄλλους ἐπὶ λαμπροῦς τραγουδιστὰς, ἐμφανισθέντας εἰς τὸ «Κολιζῶμα», εἰς τὸ ἴδιον δηλαδὴ Μιούζικ-Χώλλ, εἰς τὸ ὁποῖον παρίστησαν ὡς ἀπλοῦν νόμυρον καὶ θὰ παραστήθῃ πάλιν ἡ Σάρα Μπερνάρ. Παρουσιάσθησαν ἐπὶ σκηνῆς μὲ Κρητικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἐτραγούδησαν 3—4 ἄσματα, τὸ πλεῖστον τοῦ Κόκκινου, ἐχειροκροτήθησαν δὲ παταγωδῶς καὶ ἐκλήθησαν εἰς τὸ προσκηνίον τρίς.

Ἐν Καίρῳ ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Χερδιβικὸν θεάτρον ἡ «Ρέα» διευθύνοντος τοῦ συνθέτου κ. Σαμάρα τὴν ὀρχήστραν. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἀκράτητος.

Πολὺν θόρυβον ἐπροκάλεσε τὸ νέον δράμα τοῦ Μπερνταίν παρασταθὲν εἰς τὴν «Γαλλικὴν κωμῶδιαν», τὰ «Ὑστερα ἀπὸ μίνα». Καίτοι δὲν παρουσίασε μεγάλην πρωτοτυπίαν, προσκάλεσε βαθύτατα συγκινήσεις. Ἀλλ' ἐξέγερσις ἐκ μέρους τῶν ἀντισημτικῶν ἠνάγκασε τὸν Μπερνταίν ν' ἀποσύρῃ τὸ ἔργον του.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Μιλόνου καταδίκασεν εἰς δίμηνον φυλάκιον τὸν ἱδρυτὴν τοῦ Μελλοντισμοῦ Μαρινέτη διὰ τὸ μυθιστόρημα του «Mafarka le Futuriste».

Εἰς Παρισίους διοργανοῦται καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ γυνόν. Ἡ ἐκθεσις εἶνε διεθνῆς.

Ὁ ἀρχαιολόγος Χέρμαν καὶ ὁ φρονιστής Βιντέ τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίου ἐφυλακίσθησαν, ἐπειδὴ ἐπώλησαν πολλὰ ἀντικείμενα ἀξίας τοῦ Μουσείου καὶ τὰ ἀνεκατέστησαν μὲ ἀπομιμήσεις ἰδίας κατασκευῆς.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑρρίκου Μυρζῆ τοῦ συγγραφέως τῶν «Σκηνῶν τοῦ Βοημικοῦ βίου» ἀνηρέθη ἡ προτομὴ του εἰς τὸν Κήπον τοῦ Λουξεμβούργου ἐν Παρισίοις.

Εἰς τὸ «Gymnase» τῶν Παρισίων ἐδόθη νέα κωμῶδία τῶν Φλέρ καὶ Καβαγιέ, ὁ «Μπαμπᾶς». Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἐξαιρετικὴ. Τὸ ἔργον ἔχει παλλὰς κωμικὰς σκηνὰς.

Ἀπέθανεν ἐν Κων)πόλει ὁ διευθυντῆς τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» Σπυρίδων Καραγιαννίδης, ἐκ τῶν παλαιότερων δημοσιογράφων τῆς Κων)πόλεως.

Ἐγγνώσθη ὅτι ὁμογενῆς, μὴ θέλων νὰ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του, δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Α. Β. Ὑψ. τὸν πρόδικον Νικόλαον ἐδήλωσε ὅτι δωρεῖται 250,000 δρα. πρὸς ἀνάγεσιν τῆς Ἑθν. Πανακὸς.

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ὠνόμασεν μίαν τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης — πάροδον τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους — μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ν. Γύζη.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ ποιητῆς Πέτρος Ραῖτης. Τὰ ποιήματά του καὶ ἐν δράμα—ἄτινα θὰ ἐκδοθῶν ὑπὸ τοῦ κ. Φέξη—εἶχαν κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, εἰς αὐτῶν εἶχεν ἀναγνώστη Ὁ θάνατός του ἀφίνει ἡμιτελῆ τὴν ἐκδοσιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ἄϊνε, πλεῖστα τῶν ὁποίων, ἀμετάφραστα παρ' ἡμῶν, εἶχε μεταφράσῃ.

Τὰ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν τῆς Ρώμης ἑλλ. ἐκθέματα εὐσκευασθέντα ἀποστέλλονται τὴν 15 Μαρτίου εἰς Ρώμην. Ἐνε ἔργα τὰ πλεῖστα ζωγραφικὰ καὶ τινα γλυπτικά.

Ἀφικνεῖται προσεχῶς ὁ μέγας μελοδραματικὸς θίασος Κεδριβιὰλ, ἐξ Ἑλλ. καλλιτεχνῶν ἀποτελούμενος μὲ ἴδιαν ὀρχήστραν πολυὸργανον καὶ θαυμάσια σκηνακὰ. Θὰ δώσῃ τρεῖς παραστάσεις, τὴν «Ρέα» τοῦ Σαμάρα, τὴν «Σαλώμην» τοῦ Στράους καὶ τὴν «Μπερεφλαί» τοῦ Πουταίνι.

Ὁ θίασος Φύρστ-Νίκα παίζει ἤδη εἰς Σμύρνην. Κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον θὰ παίζῃ ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ θεάτρον Τσόχα.

ρικαὶ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες «Ρίρ» καὶ «Σαλόν» θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐκθεσιν.

Φερωδύ

Ὁ ἰθσοποιὸς τῆς Γαλλ. κωμῶδας, ὁ παγκοσμίου φήμης Φερωδύ θὰ δώσῃ τῇ 17 καὶ 18 Μαρτίου ἐνο παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν θεάτρον. Θὰ παίζῃ δύο ἀπὸ τὰ

νεώτερα τοῦ Γαλλικοῦ δραματολογίου ἔργα, τὸ «Παγόνι» τοῦ Κρουαὸ καὶ τὰς «Μαριονέτ» τοῦ Βόλφ.

Ὁ θίασος τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη παίζει εἰς Αἴγυπτον, ὁ τῆς Κυβέλης εἰς Σύρον.

Ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Παπαϊωάννου εὐρίσκειται ἤδη εἰς Βραΐλαν, καὶ κατόπι θὰ τοιμήτῃ νὰ μεταβῇ εἰς Βιέννην ὅπου δώθῃ δύο παραστάσεις, τὸν Χόρ-Χόρ Ἀγὰν καὶ τὸν «Μπίτοσαρην».

Ὁ θίασος Οἰκονόμου—Καλογερίκου θὰ παίζῃ τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

Ὁ Otto Puchstein, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐν Βερολίῳ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀπεβίωσε.

Ὁ Puchstein ἠσχολεῖτο κυρίως εἰς ἀρχιτεκτονικὰς μελέτας καὶ πλεῖστοις πραγματεῖαι αὐτοῦ σχετικαὶ κομποδοὶ τὰ γερμανικὰ περσιδικὰ συγγράμματα. Ἡ περὶ τοῦ Ἰωνικοῦ κίονος πραγματεία αὐτοῦ, αἱ περὶ θεάτρον πολεμικαὶ αὐτοῦ κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ Dörpfeld διατριβῆ, αἱ περὶ Παρθενῶνος καὶ τῆς ζωφόρου τοῦ ναοῦ μελέται του θὰ μείνωσιν ἐς αἰ δεύματα τῆς εὐθυκρίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς βαθείας γνώσεως τῶν ἀρχιτεκτονικῶν κανόνων τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἀλλ' ἡ εἰς μνημειώδη ἔργα ὁ Puchstein δὲν ὑπελείφθη τῆς συγχρόνου κολοσσιαίας παραγωγῆς.

Τὸ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Koldewey ἐκδοθὲν μέγα ἔργον αὐτοῦ «περὶ τῶν Ἑλληνικῶν» καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ καὶ κάτω Ἱταλίᾳ ἀρχαίων ναῶν» θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστον καὶ τὸ τελειότερον τῶν τοῦ εἰδους τούτου συγγρημάτων. Τελευταῖως ὁ Puchstein ἠγείτο τῶν ἐπιτόμων μιν ἀλλὰ καὶ τόσον καρποφόρον ἐπιστημονικῶν ἐστρατεῖων τῶν σοφῶν Γερμανῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διαμειρίσματος, ἐρευνῶν καὶ ἀνακρίπτων τάφους, ἀνάκτορα καὶ ναοὺς τῆς χώρας τῶν παλαιῶν Χερταίων καὶ Βαβυλωνίων καὶ ἄλλων ἐκλεπόντων λαῶν. Συγγράμματα σχετικὰ πρὸς τὰς ἐν Baghaskioi καὶ Baalbek ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν αὐτοῦ διενεργηθείσας ἀνασκαφὰς ἐκτυποῦνται ἤδη, ἀλλ' ὁ ἀκαμπτος ἐρ-νητῆς δὲν ἐπέζησε τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν.

Παράδοξος ἐκθεσις ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον ἐν Ρίβολι τῆς Ἱταλίας. Πρόκειται περὶ μεγίστης σατυρικῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιπροσωπευθῶν πολλὰ κράτη. Πολλοὶ σατυρικοὶ καλλιτέχνη τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου θὰ μεταβῶν ἐκεῖ. Αἱ δὲ σατυρ-

Εἰς τὴν Ἱταλικὴν φιλολογικὴν ἐφημερίδα «Le Cronache Letterarie» ὁ διακεκριμένος καθηγητῆς κ. Camille Cessi δημοσιεύει ἐκτενῆ ἐπαινετικὴν μελέτην περὶ τοῦ Σπυρίδωνος Βασιλείου καὶ τῆς «Γαλατίας» του. Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὁ ἔγκριτος Ἑλληνογλῶσσος ποιητὴς εὐμενῆ μνείαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Πανακὸς» κ. Α. Καλογεροπούλου.

Ἀπέθανεν ὁ διάσημος Ἱταλὸς φιλόλογος Ἀντώνιος Φωγκατιᾶρο. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἐγγενεστέρους μορφὰς τοῦ Ἱταλικοῦ Ἑθνος. Περὶ τοῦ θανόντος μεγάλου μυθοστοργεγράφου θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, δημοσιεύοντες ἅμα κριτικὴν περὶ τῶν ἔργων του ὑπὸ τοῦ Παρεοῖ.

Ἀπέθανεν ἡ Ἑλένη Ἀργινιωτῆ, σύζυγος τοῦ μεκαρίτου θιασάρχου Μιχ. Ἀργινιωτῆ. Ἡ θάνοσσα ἦτο ἀπὸ τὰς φιλοτιμωτέρας ἐργαίδας τοῦ Ἑλλ. θεάτρον, πρωταγωνιστήσα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ*

Ἀπὴλθεν εἰς Παρισίους ἡ Ἑλπίς Καλογεροπούλου, καταλιποῦσα τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων καὶ τὸν εἰλικρινέστερον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπῆρξε μία ἀποκάλυψις διὰ τὰς Ἀθῆνας.

Ὁλόκληρον σειρὰν ἀριστουργημάτων, ἀπὸ τῶν μεγάλων Ἱταλῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, μέχρι τῶν Beethoven, Schumann (hopin, Dvorak, ἐξετέλεσεν ἡ καλλιτέχνις μὲ ἐξαιρετικὴν μαεστρία. Ποῖος θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν τραφερὴν arietta τοῦ Pergolesi, τὴν aria τοῦ Βενετοῦ Caldara, τὴν λεπτὴν καὶ χρυσομένην Zingarella τοῦ Paiziello. Εἰς τὸ «Φθινοπωρινὸν ἄσμα» τοῦ Händel ἀπέδωκεν ἡ δις Καλογεροπούλου τὴν βαθειὰν μεγαλολίαν καὶ τὴν βιβλικὴν ἔμπνευσιν διὰ τῶν ὁποίων διαπνέεται ἡ συμπαθητικὴ αὐτῆς μελωδία «L'air d'Alcina» ἐκ τοῦ γνωστοῦ μελοδράματος τοῦ Händel, ἐξετέλεσθη ὑπ' αὐτῆς μὲ ἀληθῆ μεγαλοπρέπεια. Διὰ τὸν «Sosie», τὸ δραματικὸν αὐτὸ ἀριστοῦργημα μεταξὺ τῶν lieder τοῦ Schubert, τί εἰμποροῦμε νὰ γράψωμεν; διὰ τὴν βαθειὰ παθητικὴ μελωδία «La jeune fille et la mort», διὰ τὴν «Marguerite au rouet», τὴν ὁποίαν περὶ ἡ Καλογεροπούλου (καὶ μὲ τί τέχνη!) σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀδιάφορον καρδιακὸν κύττον, μέχρι τῆς μανίας τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐνῶ ὁ κ. Wassenhoven ἀκολουθεῖ τὸν καὶ μόνον τῆς ὑφαίνων μὲ λεπτότητα καὶ χάριν εἰς τὸν ἀργαλειό, εἶνος διου κόπτεται ἡ κλωστή του—εἰς τὴν δυνατὴν τῆς φράσιν «ach! eis kuss» καὶ ἐπαναλαμβάνει—ἀφοῦ ἐνώση πάλιν τὸ μαλλὶ διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν παραφορᾶς καὶ ὀδύνης. «Le roi des Aulnes», τὸν ὁποῖον ὅλοι γνωρίζομεν, ἐξετέλεσεν ἡ ἑλληνίς καλλιτέχνις μὲ ὅλους ἴδιον τρόπον αἱ τραγικαὶ φωναὶ τοῦ τρομαγμένου παιδιοῦ, ἡ παρηγοριά του πατρὸς, ἡ προσπάθεια, ὅπως τὸ καθησυχάσῃ, ὁ δαιμο-

* Ἐυχαριστῶ δημοσιεύοντες κριτικὸν σημεῖωμα γράφον τῇ παρακλήσει ἡμῶν ὑπὸ διοικητικῆς καὶ γνωστικῆς εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον δεσποινίδος, ἧς ἡ γνώμη ἔχει ἀναμφισβήτητον κύρος, περὶ τῶν συναυλιῶν τῆς Ἑλπίδος Καλογεροπούλου.

νιόδης δρόμος των (ό κ. Wassenhoven έτρεξε με τόσην δύναμιν, ώστε δεν θά ήδύνατο ώρισμένως να έπαναλάβη διά δευτέραν φοράν τόν φοβερόν δρόμον του...) ιδίως ή απελπισία του πατρός, όταν βλέπει νεκρόν τó παιδί του: «Das kind war todt» βγάξει από τά βάθη της ψυχής του μέσα εις ένα απηλπισμένον βωβόν λυγμόν. Τί φοβερά έντύπωση! (Τήν μικράν αυτήν φράσιν ήκούσαμε πάντοτε εις ήσυχώτατο πιανίσσιμω, ως να συνέβαινε σύνηθες γεγονός...) Έπίσης θαυμάσια λέγει ή δις Καλογεροπούλου τόν «Roï des Aulnes» του Beethoven, όστις ύφ' όλας τās έπόψεις είναι άνώτερος και προγενέστερος τών του Schubert. Δεν ήξεύρω διατί να μάς τόν στερήση. Εις τόν Mozart άποδίδει ή καλλιτέχνης όλην τήν τρυφερότητα, τήν λεπτήν αισθηματικότητα και ειλικρίνειαν του διδασκάλου του Salzburg. Τās δύο αrie από τó Noces de Figaro, air de Suzanne και «Mon coeur soupire (air de Cherubin) με τί χάριν δεν τās ειπε! Έκει όμως ένθα φαίνεται τó βάθος του ταλάντου της είναι εις τήν «Adelaide», τó «Repentir» και τήν «Tombe obscure» του Beethoven. Ός Adelaide είνε ευγενής και discrète, εις τó Repentir στενάζει, πονει διά να ζητήσει συγγνώμην, εις τήν «Tombe obscure» νομίζει κανείς, ότι έχασε όλόκληρον τήν ψυχήν της, διά ν' ανακαλύψη μέσα εις τó σκοτεινό αυτό βιάραθρον τήν αίτιαν της συμφοράς του Beethoven... Καί ίσως τó κατορθώσε! Ησθάνθη και ήνώθη τόν συνθέτην τών έννεα Μουσών όπως όλλίγοι. Μαζύ με τήν Γερμανικήν βαθύτητα προσέθεσε και τήν Γαλιτικήν χάριν και άπλότητα. Εισεχώρησε εις τās σκέψεις του θείου κοφού διά να μεταφράση τήν άλήθειαν τήν όποιαν περικλείει τó μυστήριον της ύπάρξεώς του—μολονότι ό Beethoven έλεγε «ουδείς όνητός θ' αναστή τόν πέπλον ό όποιος με σκεπάζει!»

Από τόν Shumann ήκούσαμε «La vie et l'amour d'une femme» εις 8 μελωδίας κατά τās όποιας μία γυναίκα παρνά άπ' όλα τά registres της σύγκλησεως και του έρωτος διά να κλαύση εις τó τέλος τόν θάνατον του αγαπημένου της: Η Καλογεροπούλου έθανυματούργησεν εις τó άριστούργημα αυτό, ό δέ Wassenhoven υπερέβη έαυτόν. Διά τó Chant funéraire de la Pologne, τó μόνον όπου ειμπορούμε να ειπωμεν είναι ότι έχύσαμε τόσα δάκρυα όσα και ό άτυχής Chopin, όταν έμαθε τήν δυστυχίαν της πατρίδος του και έγραψε τó θλιβερό του μοτίβο επάνω εις τήν κορυφήν της Montmartre.

Δεν μάς ύπολείπεται ή να χαιρετήσωμεν τήν Καλογεροπούλου ως Ίφιγένειαν με τήν χλαμύδα ριγμένην εις τόν όμον και τήν ελληνικήν ψυχήν της άνεβασμένην εις τά χείλη. Ητο μία άποκάλυψις ως ήρωίς του Ευριπίδου, Ίνδαλα του άρχαίου δράματος με τās ειλικρινειστάς άρχιτεκτονικάς γραμμάς Τό recitativo της ήτο ισχυρότατον, μεγαλοπρεπές, με χαρακτήρα και άπλότητα. Η έπακολουθήσασα aria με τούς ύπερηφάνους τόνους της, έκφραστική και ευγενής.

Η Καλογεροπούλου έχει τήν ιδιοφυίαν να χαράττη τήν φυσιογνωμίαν τών ήρώων της, ακολουθούσα τó όραμα του έσωτερικού ιδανικού της. Προσέτι φύσις βαθύτατα καλλιτεχνική, συγκεντρώνει πλουσίως άνεπτυγμένας, τήν ποίησιν, γλυπτικήν, ζωγραφικήν, εις έν σημείον—τήν μουσικήν! Δι' αυτήν ή ποίησις είναι τó σωμα, τó όποϊον κατασκευάζει με τās τελειότερας τών γραμμών και θέτει τήν μουσικήν ως τήν ψυχήν του άριστουργήματός της. Άρκει να τήν άκούση κανείς να τραγουδή ένα άπλουδν lied του Schubert διά να δη πόσον έπιμένει εις έκάστην λέξιν και πόσον άναδεικνύει τó ποίημα, διά να εξηγήση τήν μουσικήν. Ίδού καλλιτέχνης διά Βαγγέριον έργον, μία τελεία Walküre, δαιμονισμένη Σαλώμη διά τόν Strauss. Τό μέλλον έχει πολλά να μάς παρουσιάση—και τó περιμένονεν!

Πρός τó παρόν όμως, δυνάμεθα έν πλήρει συνειδή-

σει να όμολογήσωμεν, ότι ή Καλογεροπούλου είναι μία πρώτης τάξεως concertiste, με μεγάλο temperament dramatique, με φλόγα, με άνεξαρτησίαν πνεύματος και έντελώς σύγχρονος. Άνήκει εις τούς ευτυχείς εκείνους λαούς, οι όποιοι δεν έχουν ιστορίαν, δεν έχουν στέμμα, δεν έχουν τίτλους, αλλά μόνον ισχυράν νεότητα, έμμορφιά, αυτοπεποίθησιν, έγωισμόν και μεγαλοφυίαν διά τήν εκπλήρωσιν ενός σκοπού εις τήν ζωήν!

Εις τās Άθήνας, ή ύπερφυσική αυτή δύναμις του έσωτερικού της κόσμου, έκαμε καλλιτέχνας να πόνουν, να κλαύσουν, να πέσουν στα πόδια της διά να πάρουν τó μυστικόν της!... Αυτό όμως τó μυστικόν, τó παράδοξον μυστήριον, είναι μόνον δι' αυτήν.

Η Καλογεροπούλου είναι τόσοσν personelle, ώστε ούτε θά δώση, ούτε θά πάρη ποτέ—διότι δεν χρωσται τίποτε εις κανένα!

Η έξαιρετική άντίληψις και τó βαθύ ταλάντόν της έφώτισαν τόν όρίζοντα της τέχνης της!

A. I. M.

Υ. Γ. Έλημεν ήσασιν τά δύο άριστουργήματα τού Dvorak, τά όποια έτραγουδήσε με τόσον χαρακτήρα και charme ή δεσποινίς Καλογεροπούλου. Εις τά «κλέφτικα» άνέζησε τήν ψυχήν του άγνωστου Έλληνικού λαού άρωματισμένη από τά άγρια του βουνού λουλούδια...
A. M.

ΠΡΟΣΠΕΡΙΔΕΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Κατά τήν δεκάτην τετάρτην προσπερίδα, άνεγνώσθη τó έν τώ παρόντι τεύχει δημοσιευόμενον διήγημα «Ein valeztraipe», γραφέν υπό γνωστοτάτης Ατθίδος δεσποίνης, ήτις δεν έστερεξε να δηλώση τó όνομά της. Η δεσποινίς Βυζάντη εξέτέλεσεν επί κλειδοκυμβάλου τρεις δυσκολωτάτας συνθέσεις, ό κ. Άλεξ. Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου και ό κ. Λαπαθιώτης άνέκρουσεν επί κλειδοκυμβάλου.

Κατά τήν δεκάτην πέμπτην προσπερίδα, ό κ. Σπ. Βανδύρος έπαιξεν επί τετρακόρδου μίαν Romance του Μπετόβεν, ό κ. Άλ. Αντωνόπουλος δύο συνθέσεις επί βαρβίτου, ό κ. Μπονάκος επί κλειδοκυμβάλου και ή δεσποινίς Έξούλια Άμπελά άπήγγειλε τó «Άγαλμα» ποίημα του κ. Γ. Δροσίη και τó «Γέλοιο-κλάμμα» ποίημα του κ. Α. Καλογεροπούλου.

Κατά τήν δεκάτην έκτην προσπερίδα ό καλλιτέχνης κ. Βυρ Κοντόπουλος άνέγνωσε μελέτην αυτού περί συγκριτικής καλλιτεχνίας επ' ευκαιρία της δεκατίας της «Πινακοθηκής», περί ής έν τέλει ώμίλησε, έξάρως τās ύπέρ της τέχνης προσπάθειας του Διευθυντού αυτής. Η κ. Hinner έπαιξεν επί κλειδοκυμβάλου και οι κ. κ. Μαρσέλος και Βουγιουκλάκης άπήγγειλαν άνέκδοτα ποιήματά των.

Κατά τήν δεκάτην έβδόμη προσπερίδα—ήτις ήτο και ή τελευταία της έφετεινής; περιόδου—ή δεσποινίς Εύγενία Ζωγράφου άνέγνωσεν άνέκδοτον διήγημά της έπιγραφόμενον «Η γαζία». Ο κ. Άλ. Αντωνόπουλος έπαιξεν επί βαρβίτου, ή δεσποινίς Βυζάντη επί κλειδοκυμβάλου, ό κ. Μαρσέλος άνέγνωσε έπίκαιρον μελέτην του, ή κ. Αύρα Θεοδοροπούλου έπαιξεν δύο συνθέσεις του κ. Καλομοίρη, ή δεσποινίς Κωνσταντινίδου έψαλε και ό κ. Τσαβέλλας ώμίλησεν περί τών προσπεριδών της «Πινακοθηκής». Ο κ. Α. Καλογεροπούλος ήναρχίσθη τούς μεταωχόντας τών προσπεριδών, και ή άπογευματινή παρακαθίστα επί πολύ, έληξε υπό τās εγκραδιωτέρας έκδηλώσεις επί τή επιτυχία.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τό μουσειόν Άλμυρού ήγόρασε παρά τινος χωρικού κατ' αυτās διάφορα προϊστορικά εθρήματα προερχόμενα εκ της Μαγούλας Τσαγγλί' τούτων δύο είνε πλίνα ειδώλια, τά δε λοιπά πελέκεις, έν άγγείον και τινε άλλα άντικείμενα. Έπίσης ήγόρασε κεραλήν πηλίνο άγαλματίου παιδός, τεθραυσμένην κατά πρόσωπον, τών ιστορικών χρόνων, εύρεθείσαν έν τή άκρο πόλει Φερών. Η έκφρασις του παιδός είνε συμπαθητική και άφελής. Προς τούτους τó αυτό μουσειόν ήγόρασεν έν άνέκδοτον νόμισμα χαλκού των Φθιωτίδων Θηβών, έν μολυβδόβουλλον βυζαντινόν, δύο δ' έπιγραφάς αντί 20 δραχμών. Τούτων ή μία είνε άναθηματική τώ Σωτήρι Διι, ή δε άλλη έπιτύμβιος του Δ' π. Χ. αιώνος, έχουσα και τó όνομα άγνωστου Θεσσαλικής πόλεως. Ταύτα πάντα διέσωσεν ό κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος, διότι ό χωρικός έσκόπει να τά πωλήση εις άρχαιοκαπήλους.

—Ο κ. Γ. Παρθενόπουλος διευθυντής του Έκκαταστήματος τής Έθνικής Τραπέζης έν Άλμυρώ ήγόρασεν άργυρούν δεκάδραχμον νόμισμα Συρακοσίων εκ των Δαμαρτεσίων, γνήσιον.

—Ο κ. Ν. Γιαννόπουλος ήγόρασεν χαλκούν δακτύλιον φέρον έγγλυρον παράστασιν του βασιλέως της Αιτωλείας Οίνέως μετ' έπιγραφής του Γ' π. Χ. αιώνος, τέχνης καλής.

Έν Πάτραις, εις τήν πλατείαν Έψηλών Άλωνίων έπισκευαζομένην, άνευρέθη άγαλματίον μαρμαρίνον καλλιτεχνικώτατον, μεγάλης αρχαιολογικής αξίας, καθ' όσον πρόκειται περί άντιγράφου ενός των μεγάλων τής Πραξιτέλειου τέχνης έργων. Τό άγαλματίον ύφους ενός μέτρου περίπου, στερείται της κεφαλής και τών χειρών, φέρι δε περί τήν όσφυν αυτού ίμάτιον, τó όποϊον πίπτον άρίνει να διαφραίνονται οι γλουτοί. Κατ' άρχάς έπιστεύθη, ότι τó άγαλμα είνε άντίγραφον του άγάλματος της Άφροδίτης της Μήλου. Καί είνε μεν άληθές, ότι έν πολλοίς παρατηρείται καταπληκτική όμοίότης του άγαλματίου προς τήν Άφροδίτην της Μήλου, αλλά μία λεπτότερα παρατήρησις άπέδειξεν, ότι τó άγαλμα αυτό δεν είνε μεν άντίγραφον της Άφροδίτης της Μήλου, είνε όμως άντίγραφον του τής Κνιδίας Άφροδίτης του Πραξιτέλους.

Ταύτα άντίγραφα Κνιδίας Άφροδίτης μόνι δύο μέχρι τούδε είχαν άνευρεθή και τó μεν έν εύρίσκειται εις τó Μουσειόν του Μανάχου, τó δε έτερον εις τó Μουσειόν του Βατικανού έν Ρώμη. Ήδη άνευρέθη και τρίτον έν Πάτραις.

Ο έπιμελητής των αρχαιοτήτων Κερκύρας κ. Ίω. Μάρμορας μετ' του έφόρου κ. Βερσάκη μεταδίντες εις τó χωρίον Γούδιον, έπεσκέφθησαν τόν ιστορικόν εκεί νύσταθμον τόν κτισθέντα τώ 1715 επί Ένετών. Ο ναύσταθμος ούτος κατελήφθη υπό της οικιογενείας Καποδίστρια, ήτις καλλιέργει έντός αυτού.

Ο κ. Βερσάκης προβάς εις άνακρίσεις άνεκάλυψεν ότι οι σημερινοί κάτοχοι άπαγορεύουσιν εις τούς περιγητάς να έπισκεφθώσι τó ιστορικόν τούτο μέρος της Κερκύρας και εξήτασε πώς κατελήφθη υπό του Καποδίστρια. Έπίσης εις τó κτήμα του Ίταλού Λατσενέρε άνευρέθη υπό του κ. Βερσάκη έντεταχισμένη κεραλή Άθηνάς φέρουσα Κορινθ.σχήν κράνος της εποχής του 450 πρδ Χριστού, τέχνης έξόχου, τήν όποιαν άποτείχισας μετέφερον εις τó Μουσειόν.

Εις τó χωρίον Δρίσκολι της Λαρίσσης εύρέθη υπό

χωρικού σκάπτοντος μαρμαρίνη πλάξ μήκους 1,10 και πλάτος 0,50 φέρουσα άνάγλυφα και 9 παραστάσεις, ήτοι τρεις άνδρας, μίαν γυναίκα και πέντε παιδιά. Άνωθεν των κεραλών ύπάρχουν γράμματα δυσανάγνωστα. Έντός του τάφου άνευρέθησαν και όστά.

Έν τή Αρχαιολογική Έταιρεία ώμίλησαν έν τή δευτέρα συνεδρία οι κ. κ. Κουρουγιώτης περί άγωνιστικού άναθήματος του Άλκιβιάδου και Σβορώνος περί τών παρά τήν Πνύκα και έν τώ Βουλευτηρίω άνασκαφών. Έν τή έπομένη ώμίλησεν ό κ. Γ. Οικονόμου περί της υπό τó Θημισίον γενομένης άνασκαφής και τών κατ' αυτήν εύρημάτων, έν ός και του κορμού ύπερφυσικού άγάλματος του Άπόλλωνος, όπερ έσάυτισε προς τά ύπό του Εύσφράνορος ποιηθέντα. Ο κ. Κεραμόπουλος ήρμήνευσε εικόνας πολεμιστών εύρισκομένας εις τó μουσειόν των Θηβών χαρακτός επί μέλανος λίθου, προερχόμενας εκ τάρων έν δευτέρα διαλέξει ό κ. Κεραμόπουλος ώμίλησε περί τών πολεμιστών της παρά τó Δήλιον μάχης (424 π. Χ) Ο κ. Ίάκ. Δραγάτσος ώμίλησε περί τών Πειραικών όρσθήμων.

Έν συνεδριάσει της Αυστριακής Αρχ. Σχολής ό κ. Πρεμερστάιν έπλεξε τó εγκώμιον του θανόντος Γερμανού αρχαιολόγου Puchstein, γεν. γραμματέως του έν Βερολίνω Γερμανικού άρχ. Ίνστιτούτου. Έτα ό κ. Frickehan έπραγματεύθη περί του λεγομένου Διονυσείου έν Λίμναις, άντικρούσας τόν κ. Δαίπρεφιλδ φρονούσα ότι τó τέμενος εκείνο, κείμενον εις τούς μεσημβρινούς πρόποδας του Άρείου Πάγου, είνε τó περίφημον ίερόν του Διονύσου και ύπεστήριζεν ότι τούτο είνε τó ίερόν του Ηρακλέους έν Μελίτη. Κατόπιν ώμίλησεν ό κ. Πρεμερστάιν περί του έργαστηρίου του Παναθηναϊκού πέπλου, ού τεκμήρια εύρεν τή ζωγράφου του Παρθενώνος και έν ποιήματι του Λατίνου ποιητού Άπολλιναρίου Σιδανίου.

Έν τή Γερμανική Αρχ. Σχολή ώμίλησεν ό κ. Ρόντεβαλτ περί τών τοιχογραφιών της Τύρινθος. Ο κ. Στάης περί της Μυκηναϊκής θεάς των άνθέων παριστανομένης επί τής σφενδόνης χρυσού Μυκηναϊκού δακτυλίου. Ο κ. Μύλλερ άνεκοίνωσε τά πορίσματα των τελευταίων έν Τύρινθι άνασκαφών.

Τό Αρχαιολογικόν Συμβούλιον άπεράσισε τήν στερέωσιν της Πύλης του Άδριανού άνέθηκεν εις τόν κ. Άρθανιτόπουλον τήν ένεργήσαν άνασκαφών εις Σκοτούσαν των Φαρσάλων και Κρανώνα της Λαρίσσης, όπου πλήθος θολωτών τάφων κρύπτεται εις δέ τόν κ. Μπαλάνον τήν διόρθωσιν της Βυζαντινής εκκλησίας του Κορωπίου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του έφόρου των αρχαιοτήτων κ. Φ. Βερσάκη έξεδόθη Γερμανιστί πραγματεία υπό τόν τίτλον: «Τό Βραυρωνίον και ή Χαλκοθήκη έν τοίς Ρωμαϊκοίς χρόνοις.» Η λατρεία της έν Βραυρώνι της Αττικής Άρτέμιδος μετηνέχθη επί των Πεισιστρατιδών εις Άθήνας, τó δε ίερόν αυτής ίδρύθη επί της Άκροπόλεως προς δυσμάς του Παρθενώνος. Βραδύτερον, εις τās άρχάς του Δ' π. Χ. αιώνος ψχοδομήθη μεγαλοπρεπέστερον οικοδόμημα, περιλαβόν και τó όλίγα έτη μετ' ταύτα υπό του Πραξιτέλους κατασκευασθέν άγαλμα της Βραυρωνίας Άρτέμιδος, ού άντίτυπον θεωρείται τó έν Τανίοις εύρέθέν και νύν έν τώ Μουσειώ της Δρέσδης φυλαττόμενον άγαλμα της θεάς

ταύτης. Παρά τὸ νέον ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ἐτέθη καὶ τὸ ἀρχαιότερον ξοκλιμαρόν, τὸ ἔδος τὸ ἀρχαίον. Τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι ἀριστοῦτο ἐνδύματα κυρίως ὑπὸ τῶν γυναικῶν μετ' ἐπιτυχῆ τοκετόν. Ἐκ τούτου ὑπῆρχεν ἀνάγκη εἰδικοῦ οἰκοδομήματος πρὸς τέλει τῆς λατείας καὶ πρὸς ἀναπόθεσιν συγχρόνως τῶν ἰερωμάτων. Κατεσκευάσθησαν λοιπὸν δύο στοῖχά οἰκοδομήματα περραγμένα κατὰ τὰ μετακίονια διαστήματα, πλὴν τῶν διὰ τὸς θύρας χρησίμων ἀνοιγμάτων, καὶ ἐνούμενα πρὸς τὸ ἐν ἄκρον κατ' ὀρθὴν γωνίαν. Συνεκοινωνοῦν αἱ δύο στοῖαι εἰς θυρώματος καὶ ἔφερον ἐσωτερικῶς ἄλλους ἐμπειρηγῶτας πρὸς ἐξάρτησιν τῶν ἀναθημάτων. Τὸ βέριον διομέρισμα τῆς μιᾶς στοῖας ἐχρησίμευα πιθανῶς πρὸς κατοικίαν τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπηρετουσῶν ταρβένων, τῶν ἄ ρ κ τ ω ν.

Συγχρόνως πρὸς τὸ ἱερόν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, τὸ Βραυρώνιον, ᾧ οἰκοδομήθη καὶ ἕτερον οἰκοδομημα, ἡ Χαλκοθήκη, ἀποθήκη δηλ. ὄπλων, ἐφαρμοζομένη πρὸς τὸ πρῶτον εἰς τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς, καί μετὰ τὴν ὁμῶς εἰς ὀλίγον ὑψηλότερον ἐπίπεδον. Τὸ μέγεθος τῆς Χαλκοθήκης ἀπετελεῖτο ἐκ θριγακῶν καὶ κίονων δωρικοῦ ρυθμοῦ, τὸ δὲ τοῦ Βραυρωνίου ἐξ ἡμικίονων καὶ θριγακῶν Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Τα δύο οἰκοδομήματα μετεσκευάσθησαν κατὰ τι ἐν τῷ δευτέρῳ μ. Χ. αἰῶνι, διατήρησα ὁμῶς περίπου τῶν ἀρχικῶν μορῶν. Τὰ νῦν σωζόμενα θεμέλια ἀνάγονται εἰς τὴν ἀρχαιότεραν ἐποχὴν, τὰ δὲ ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἐπὶ τῶν θεμελίων σωζομένων ἱχνῶν ἐπικαθήσεως ἀνευρέθησαν μέλη, πλὴν ὀλίγων, ἀνήκοντες εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Βέρσακη, ἀναπαριστᾷ τὰ δύο οἰκοδομήματα ὡς ἦσαν ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἐποχῇ, συμπληρωθέντα ἐκ τῶν ρηθέντων στοιχείων.

Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς βουλευτάς τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑλλ. γλώσσης, ὑπὸ Ἰω. Φουστόνου ἱατροῦ, ἐν Σύρῳ.

Ἐγχειρίδιον Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας», ὑπὸ Βασιλείου Ἀντωνιάδου, καθηγητοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χ-λκῆς. Τόμος Α' Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Φιλοσοφίας. Ἀριστον βιβλίον διὰ τοὺς θέλοντας νὰ μελετήσωσι τὰ φιλοσοφικὰ ζητήματα ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως. Ἐν σαφεῖ καὶ ἀπερίττω γλώσσῃ εἰσάγει εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Ὁ συγγραφεὺς σὺν τῇ ἐκθέσει τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν παραθέτει καὶ τὰ κρίματα τῶν φιλοσοφησάντων.

Ἦ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἐχορήγησεν ἐκ τῶν προσόδων τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Διονυσίου Θεραίου 1500 μάρκα ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ Περιόδικου 1000 μάρκα ὑπὲρ τοῦ Corpus griechischer Urkunden εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Κάρλον Reichold 1000 μάρκα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ περὶ ἑλληνικῆς ἀγγειογραφίας ἔργου εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ κ. Στέφ. Σαλβουδίδη 1000 μάρκα πρὸς ἔκδοσιν τοῦ νεοελληνικοῦ δημῶδους ἐπικοῦ ποιήματος «Ἐρωτόκριτος» εἰς τὸν ἐν Νυρεμβέργῃ καθηγητὴν κ. Φρειδερίκον Stählin 300 μ. γάρην τοπογραφικῶν ἐρευνῶν ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς τὸν κ. Γ. Σωτηροῦδην, ἔφορον τῶν Ἀρχαιοτήτων 300 μ., πρὸς νέαν ἔκδοσιν τῶν τοπογραφικῶν καὶ ἱστορικῶν δημοσιευμάτων του εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις διδάκτορα κ. Δθ. Μπούτουρν 300 μ. δι' ἐπίσκεψιν γερμανικῶν Βιβλιοθηκῶν πρὸς σύνταξιν ἐπιστημονικῆς νεοελληνικῆς γραμματικῆς εἰς τὸν ἐν Κέμπτεν καθηγητὴν κ. K. C. Bittarauf 300 μ., πρὸς νέαν ἔκδοσιν τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Ἱστορίας τῶν ζώων εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγητὴν κ. Γάκ. Haury 400 μ., πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Προκοπίου συνάμα ἀπέμειμε δύο βραβεῖα ἕκαστον, τοῖς ἐν Ἀθήναις καθηγηταῖς κ. κ. Σπ. Δάμπρω καὶ Χρ. Τσουντά.

Ἐν θαυμάσιον ἔργον, τοῦ John Cairg «Ἡ Φιλοσοφία τῆς Θρησκείας», ἐξεδόθη εἰς τὴν «Φιλοσοφικὴν καὶ Κοινωνιολογικὴν βιβλιοθήκην» Γ. Φέξῃ κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Παύλου Γρατσαίου.

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μεταφυσικὴ δικαιολογία τῆς θρησκείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνάκαθεν σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σύμφωνα μετὰ τὰς νεωτέρας γνώσεις διατυπῶνται σαφῶς καὶ μεθοδικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὡς κλασικὸν εἰς τὸ εἶδος του.

Ἡ αὐτὴ βιβλιοθήκη τοῦ κ. Γ. Φέξῃ ἐπιλουτίσθη μετὰ τὸ ἔξοχον ἔργον τοῦ κ. Ἐρνέστου Χάκελ «Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἀνδρ. Φαριμακοπούλου.

Ἐπιφανὴς ἐργαζομένης καὶ ἐκπλακτικῆς τῆς Δαρβινίου θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ὁ Χάκελ ἐξεσῆζει εἰς τὸ βιβλίον του τοῦτο καὶ ἀναλύει τὰ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ζωικοῦ βασιλείου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, τὰ παλαιοντολογικὰ καὶ ἄλλα βιολογικὰ τεκμήρια, τὰ φανερόντα τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς προόδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ τύπου.

B. Danges «Ἡ Θάλασσα». (Βιβλιοθήκη Φέξῃ). Ὅτι σχετικὸν μετὰ τὴν ἀσκητικὴν καὶ τὴν ἐπίσχυσιν τῆς θελήσεως καὶ πάντα τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰ ἀποτελέσματα κοινωνικῶς καὶ ἀτομικῶς περιελήφθησαν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Μεθοδικὰ ταξινομημένα, ἐξηγημένα, μετὰ ἀφιγηματικότητος καὶ εὐλόγητος παρετίθησαν αἱ περὶ θελήσεως γνώμαι ἀρχαίων καὶ νέων σοφῶν μαζί μετὰ τὰ διδάγματα τῆς κοινωνικῆς πείρας. Ἡ μετάφρασις του λίαν ἐπιτυχῆς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου.

Richard. «Ὁ Σοσιαλισμός». (Μετάφρασις Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. Βιβλιοθήκη Φέξῃ). Μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἐκθεσις περιληπτικὴ τῶν νεωτέρων σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν των, ἰδίως δὲ ἐξέλεγεῖς αὐτῶν σύμφωνα μετὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς συγχρόνου οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης, εἶνε τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδίως πολλὰς καὶ πολυτίμους περὶ Σοσιαλισμοῦ γνώσεις καὶ πληροφορίας.

Θεόφιλος Κατρῆς. Ἱστορικὴ μελέτη τοῦ ἐν Σάμῳ κ. I. Ζωγράφου περὶ τοῦ διατήμου θεολόγου, μετ' ἐπιμελείας γεγραμμένη.

Οἶκος Τυφλῶν. Λογοςοφία τοῦ ἔτους 1909, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ἡ προοδευτικὴ δράσις τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος.

«Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου». Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ καὶ τῶς Ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλλ. σχολείων κ. Α. Παπαζαχαρίου, ἐξεδόθη μετάφρασις τῆς λίαν ἐνδιαφερόσης συγγραφῆς τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Κιέβου κ. I. Sikorsky, ἐν ἧ μελετᾶται ἡ παιδικὴ ψυχὴ καὶ ἐρευνῶνται αἱ ἀνάγκαι αὐτῆς. Ἡ μελέτη οὗτη εἶνε πολυτίμος ὁδηγὸς εἰς πᾶσαν μητέρα καὶ παιδαγωγόν. Καθὰ ὁρῶμεν παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς Preyer ἄνευ τῆς σπουδῆς τῆς ψυχικῆς ἀναπτύξεως τοῦ μικροῦ παιδίου δὲν δύναται ἡ τέχνη τῆς ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας ἐπὶ ἀσφαλούς ἐδάφους νὰ θεμελιωθῇ. Ἡ παιδικὴ ψυχολογία εἶνε νεωτέρα ἐπιστήμη, διανύουσα ἤδη τὸ δευτέρον στάδιον τῆς ἀναπτύξεώς της. Χιλιάδες τόμων ἐγράφησαν, ἐν Ἀμερικῇ ἰδίως, ἐνθα ἡ σχολικὴ παιδείσις ἐδράζεται ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῆς ψυχολογίας. Ἡ ἐξελληνιστικὴ εἶνε ἀξία τοῦ πρωτοτύπου. Καίτοι δυσχερῆς, ἐγένετο ἀκριβῆς καὶ εἰς ὕφους ἀπλοῦν. Τῆς μεταφράσεως προηγεῖται εἰσαγωγή ὑπὸ τοῦ μεταφραστῆ.